

ΦΑΝΗ ΠΑΝΤΑΖΗ

από
Αγάπη
ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

Ε Π Π Η Ν Ι Κ Η Π Ο Γ Ο Τ Ε Χ Ν Ι Α

ΤΙΤΛΟΣ ΒΙΒΛΙΟΥ: Από αγάπη
ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Φανή Πανταζή
ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ – ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Αρετή Κολλάτου
ΣΥΝΘΕΣΗ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Χρυσούλα Μπουκουβάλα
ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Ραλλού Ρουχωτά
ΕΚΤΥΠΩΣΗ – ΒΙΒΛΙΟΔΕΣΙΑ: CPI books

© Φανή Πανταζή, 2012
© Εικόνες εξωφύλλου: Millenium images
© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2012

Πρώτη έκδοση: Φεβρουάριος 2012, 10.000 αντίτυπα

ISBN 978-960-496-624-0

*Τυπώθηκε σε χαρτί ελεύθερο χημικών ουσιών, προερχόμενο αποκλειστικά
και μόνο από δάση που καλλιεργούνται για την παραγωγή χαρτιού.*

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής αδειάς του εκδότη κατά οποιοδήποτε τρόπο ή μέσο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.
Έδρα: Τατοίου 121
144 52 Μεταμόρφωση
Βιβλιοπωλείο: Μαυρομικήλη 1
106 79 Αθήνα
Τηλ.: 2102804800
Telefax: 2102819550
www.psichogios.gr
e-mail: info@psichogios.gr

PSICHOGIOS PUBLICATIONS S.A.
Head office: 121, Tatoiou Str.
144 52 Metamorfossi, Greece
Bookstore: 1, Mavromichali Str.
106 79 Athens, Greece
Tel.: 2102804800
Telefax: 2102819550
www.psichogios.gr
e-mail: info@psichogios.gr

ΦΑΝΗ ΠΑΝΤΑΖΗ

από
Σγάπη

ΑΛΛΑ ΕΡΓΑ ΤΗΣ ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΣ
ΑΠΟ ΤΙΣ ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΩΚΕΑΝΙΔΑ

Το κυνήγι της αλεπούς, 2004
Ο κουρσάρος της καρδιάς μου, 2010

Από τις Εκδόσεις Ψυχογιός κυκλοφορεί:
Το θρόισμα της λεύκας, 2011

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟ

Σέρρες

Η Μάγια και ο Δημήτρης άφησαν τα ποδήλατά τους στα ριζά του λόφου κι άρχισαν να ανεβαίνουν το ανηφορικό μονοπάτι με όλη τη σβελτάδα και την ορμή των δεκαοχτώ τους χρόνων. Ο λόφος ήταν μικρός, απότομος και κατάφυτος από φουντωτές φτελιές και κρانيές, από δε την κορυφή του μπορούσε να απολαύσει κανείς μια πανοραμική θέα της περιοχής. Ωστόσο, τώρα το Μάη κανείς δεν αποφάσιζε να κάνει εδώ τη βόλτα του, καθώς τον αποθάρρυνε η κοπιαστική ανάβαση και ο ζεστός καιρός. Αλλά για τη Μάγια και τον Δημήτρη δε μετρούσε τίποτε απ' αυτά. Η λαχτάρα τους να βρουν για λίγο την πολυπόθητη ησυχία και απομόνωση που θα τους έκρυβε από τα αδιάκριτα μάτια του κόσμου ξεπερνούσε κάθε εμπόδιο.

Ήταν απόγευμα. Καθώς ο ήλιος έγερνε νωχελικά προς τον ορίζοντα έλουζε όλη την πεδιάδα μ' ένα γλυκό, χρυσαφένιο φως. Όταν έφτασαν στην κορυφή, σταμάτησαν να πάρουν ανάσα και στράφηκαν κι οι δυο προς τα βόρεια. Τα τζάμια στα σπίτια της πόλης λαμποκοπούσαν σαν διαμάντια, ενώ ολόγυρα στον ορίζοντα φάνταζαν επιβλητικά τα σκουροπράσινα, δασωμένα βουνά που στεφάνωναν την κοιλάδα του Στρυμόνα.

«Μη μου πεις πάλι ότι κάπου εκεί είναι τα σύνορα με τη Βουλγαρία», προειδοποίησε η Μάγια τον Δημήτρη. «Το ξέρω από τεσσάρων χρονών».

«Αλήθεια;» την πείραξε εκείνος. «Κι εγώ φοβόμουν πως το είχες ξεχάσει».

Έβαλαν τα γέλια.

Μετά σοβαρεύτηκαν και ο Δημήτρης την κοίταξε με βλέμμα γεμάτο λατρεία. Είχε πολύ αρρενωπά χαρακτηριστικά, λαμπερά καστανά μάτια, εντυπωσιακή κατατομή και μια έκφραση γεμάτη σιγουριά κι αυτοπεποίθηση. Ήταν ένα πρόσωπο από αυτά που σου εμπνέουν εμπιστοσύνη και ξέρεις ότι μπορείς να βασίζεσαι πάνω τους. Ήταν κι αυτό ένα από τα πολλά πράγματα που άρεσαν στη Μάγια και την έκαναν να αφήνεται άφοβα στον έρωτά της για τον Δημήτρη, έναν έρωτα που μέρα με τη μέρα μεγάλωνε και θέριευε στην καρδιά της.

Εκείνος την έπιασε από το χέρι, πήγαν κάτω από τη μεγάλη κρανιά και κάθισαν σ' ένα βραχάκι, τον «καναπέ σκληραγωγημένων ατόμων», όπως τον είχαν βαφτίσει.

Η Μάγια κοίταξε το ρολόι της. «Μην αργήσουμε πάλι και φωνάζει η μάνα μου», τον προειδοποίησε.

Ο Δημήτρης την αγκάλιασε από τους ώμους. «Μην ανησυχείς. Δε θα αργήσουμε», της είπε ήρεμα.

Ήταν ερωτευμένοι, πολύ ερωτευμένοι· έτσι όπως μόνο οι πολύ νεανικές ψυχές μπορούν να ερωτευτούν· και δυνατοί, έτοιμοι να κατακτήσουν τον κόσμο. Η αγάπη, ορμητική και πανίσχυρη, ξεχείλιζε από τις καρδιές τους, απλωνόταν σ' όλο το τοπίο, διαπερνούσε τον ορίζοντα και τύλιγε την πλάση όλη. Από αυτήν αντλούσαν δύναμη για να αναμετρηθούν με την πρόκληση της γνώσης, της μελέτης, του αδυσώπητου ανταγωνισμού και της αγωνίας που τους συνόδευε με ολοένα αυξανόμενη ένταση. Θα έγραφαν άραγε καλά στις πανελλήνιες εξετάσεις που άρχιζαν σε λίγες μέρες; Θα κατάφερναν να πιάσουν τις μονάδες που θα τους εξασφάλιζαν την εγγραφή και φοίτηση στην ίδια σχολή, ώστε να είναι μαζί τα επόμενα έξι χρόνια που θα διαρκούσαν οι σπουδές τους; Αλλά όχι, δεν είχαν περιθώρια για τέτοιες αμφιβολίες. Έπρεπε να τα καταφέρουν. Η επιτυχία τους ήταν μονόδρομος.

Τώρα όμως βρίσκονταν εδώ, σ' αυτό το καταπράσινο και ήσυχο μέρος όπου το μόνο που ακουγόταν ήταν ο απόηχος της πό-

λης και το κελήδημα των πουλιών. Θα απολάμβαναν με όλο τους το είναι τούτες τις τόσο πολύτιμες, λιγοστές όμως στιγμές που ξέκλεβαν κυριολεκτικά από τη μελέτη και τον ύπνο τους.

Φυσικά, δεν τους έφταναν ποτέ για να πουν όλα όσα θα ήθελαν. Κανονικά, μπορούσαν να μιλούν με τις ώρες, κάτι που έκαναν αρκετά συχνά στο τηλέφωνο. Αλλά ούτε αυτό τους αρκούσε. Όσο και να κουβέντιαζαν, πάντα τους φαινόταν λίγο σε σχέση μ' αυτό που ποθούσε η ψυχή τους. Πάντα είχαν να πουν και κάτι ακόμα. Μακάρι να είχαν ξεμπερδέψει με το σχολείο, το φροντιστήριο, το διάβασμα και το άγχος των εξετάσεων που πλησίαζαν. Μακάρι να είχαν περάσει τώρα και οι δύο στη Ιατρική Σχολή Θεσσαλονίκης, να ζούσαν την ξέγνοιαστη φοιτητική ζωή και να χαίρονταν τον έρωτά τους. Γιατί η ιατρική ήταν το μεγάλο, κοινό τους όνειρο, και γι' αυτό έκαναν τώρα τόσες θυσίες.

Απόψε δεν επρόκειτο να πάνε πουθενά κι ας ήταν σαββατόβραδο. Είχαν αποφασίσει να θυσιάσουν τη νυχτερινή τους έξοδο με τα άλλα παιδιά της παρέας και να διαθέσουν το χρόνο τους σ' αυτή τη μικρή απόδραση. Όλες οι υπόλοιπες ώρες της ημέρας ήταν αφιερωμένες στην προετοιμασία, στο διάβασμα. Ήταν και οι δυο τους γεροί μαθητές, με προικισμένα μυαλά και ισχυρή θέληση. Έπρεπε να κάνουν υπομονή και να αξιοποιήσουν και το τελευταίο δευτερόλεπτο, αν ήθελαν να πετύχουν στην πρώτη σχολή της προτίμησής τους. Η προσπάθεια ήταν παράλληλη. Κανένας από τους δύο δεν έκανε ζαβολιές. Όταν το πρόγραμμα προέβλεπε μελέτη, διάβαζε ο καθένας στο σπίτι του, αγνοώντας την κούραση και τους αμέτρητους πειρασμούς. Φυσικά, ο μεγαλύτερος πειρασμός ήταν ο... ένας για τον άλλο! Λαχταρούσαν να είναι μαζί όσο τίποτα στον κόσμο, είχαν ορκιστεί όμως να αντισταθούν και να αναβάλουν την ευχαρίστηση για αργότερα, όταν θα πετύχαιναν το στόχο τους. Όποτε ένιωθαν πως ήταν έτοιμοι να λυγίσουν, να παρατήσουν το βιβλίο και να πιάσουν το τηλέφωνο ή να κανονίσουν μια συνάντηση, θύμιζαν στον εαυτό τους τον όρκο τους και φαντάζονταν τις ευτυχισμένες μέρες που τους

περίμεναν στη Θεσσαλονίκη. Έτσι, έπαιρναν κουράγιο, έσφιγγαν τα δόντια και ξαναστρώνονταν στο διάβασμα.

«Σκέψου τι θα κάνουμε του χρόνου τέτοιο καιρό», είπε η Μάγια κι έγειρε το κεφάλι της στον ώμο του.

Ο Δημήτρης δε βιάστηκε να της απαντήσει. Άφησε το βλέμμα του να πλανηθεί πάνω από τα σπίτια της πόλης, στάθηκε για λίγο στα καμπαναριά και μετά στο μεγάλο κτήμα που ανήκε στην οικογένεια της Μάγιας.

«Θα διαβάζουμε του σκοτωμού», είπε στο τέλος αναστενάζοντας.

Η Μάγια τινάχτηκε και τον κοίταξε απορημένα. «Γιατί;»

«Γιατί θα έχουμε εξεταστική», της εξήγησε ήρεμα.

«Με κοψοχόλιασες!» είπε εκείνη κι έγειρε ξανά το κεφάλι της πάνω του. «Νόμιζα ότι θα ξαναδιαβάζαμε για πανελλήνιες. Και του χρόνου θα διαβάζουμε φυσικά, αλλά χωρίς αυτό το άγχος».

«Θα τελειώνουμε το πρώτο έτος...» συνέχισε παίρνοντας κι εκείνος ύφος ονειροπόλο.

«Και θα συζούμε...»

«Ναι. Κρυφά».

«Και όλα αυτά θα αρχίσουν από το φθινόπωρο – αν όλα πάνε καλά», τουθύμισε η Μάγια. «Σε λίγους μήνες... Θεέ μου, πόσο ανυπομονώ!»

Είχαν κανονίσει να νοικιάσουν από ένα διαμερισμάκι ο καθένας, έτσι ακριβώς όπως το σχεδίαζαν οι γονείς τους, που δεν ήξεραν ακόμα τίποτα για τη σχέση τους. Η Μάγια, όμως, θα κοιμόταν στο διαμέρισμα του Δημήτρη – ή το αντίστροφο, ανάλογα με το ποιο σπίτι θα τους βόλεψε περισσότερο.

Η κοπέλα ανασήκωσε το κεφάλι της και τον κοίταξε. Αντάλλαξαν μερικά φιλιά και μετά ο Δημήτρης την αγκάλιασε σφιχτά.

«Δεν μπορείς να φανταστείς πόσο ανυπομονώ να έρθει αυτή η ευλογημένη ώρα!» της είπε.

«Έτσι νομίζεις; Δεν μπορώ να το φανταστώ;» τον ρώτησε προκλητικά.

Ο Δημήτρης χαμογέλασε και τη φίλησε πάλι, με περισσότερο πάθος αυτή τη φορά. Πέρασαν την υπόλοιπη ώρα με αγκαλιές, φιλιά και γλυκόλογα. Όταν η Μάγια ξανακοίταξε το ρολόι της, το βλέμμα της σκοτεινίασε.

«Πρέπει να ηγηάινουμε», του είπε.

Ο Δημήτρης σηκώθηκε αμέσως. Το διάλειμμα είχε τελειώσει. Ήταν καιρός να επιστρέψουν στα σπίτια τους και να κάνουν επαναλήψεις μέχρι τελικής πτώσεως. Κάθε Κυριακή πρωί συνήθιζαν να επικοινωνούν τηλεφωνικώς και να συγκρίνουν τις επιδόσεις της προηγούμενης βραδιάς.

«Εγώ άντεξα μέχρι τις δύο», έλεγε η Μάγια.

«Με πέρασες! Εγώ παραδόθηκα στη μιάμιση», ομολογούσε ο Δημήτρης.

Κάπως έτσι κυλούσαν οι μέρες. Μέχρι πρότινος, τα δυο παιδιά περίμεναν πώς και πώς να τελειώσει το σχολικό έτος και να έχουν περισσότερο χρόνο στη διάθεσή τους. Όχι όμως για να τον ξοδεύουν όπως θα τους άρεσε. Όχι. Αυτό το είχαν ξεκαθαρίσει από την αρχή. Αν ήθελαν πραγματικά να είναι μαζί από το φθινόπωρο και μετά, έπρεπε να κάνουν τώρα την καρδιά τους πέτρα και να δουλέψουν σκληρά.

Το προηγούμενο καλοκαίρι ήταν τελείως διαφορετικό από τα άλλα, ίσως το πιο αγχωμένο και άχαρο καλοκαίρι της ζωής τους. Ήταν ζήτημα αν έκαναν τέσσερα-πέντε μπάνια όλα κι όλα. Ακόμα και τις μέρες του Αυγούστου που έκλεισε για λίγο το φροντιστήριο, εκείνοι έμειναν στην πόλη και συνέχισαν το εντατικό διάβασμα.

Τώρα που είχε μπει ο Μάης και θα άρχιζαν οι πανελλήνιες, η κυρα-Γεωργία, η μητέρα της Μάγιας, είχε αρχίσει να ανησυχεί για την υγεία της κόρης της. Φοβόταν μήπως πάθει υπερκόπωση. Η Μάγια έβγαине, βέβαια, για λίγο κάθε σαββατόβραδο, αλλά η κυρα-Γεωργία είχε προσέξει κάτι περίεργο. Όταν η κόρη της έλειπε, συνέβαινε να τηλεφωνούν συχνά οι φίλοι της, και απορούσαν με την «εξαφάνισή» της. Το ίδιο απορούσε και η μητέρα της. Υποτίθεται ότι η Μάγια έβγαине με την παρέα της. Εκτός αν

πήγαινε κάπου μόνη της, ή με κάποιο άλλο πρόσωπο. Η τελευταία εκδοχή φαινόταν ολοένα και πιο πιθανή στη μητέρα της.

Η Μάγια δεν ήταν κλειστός τύπος και κουβέντιαζε άνετα με την κυρα-Γεωργία για όλα τα θέματα. Αν υπήρχε λοιπόν κάποιο φλερτ στη ζωή της δε θα της το είχε πει; αναρωτιόταν μπερδεμένη η γυναίκα. Αλλά ούτε ο Φίλιππος, ο αδελφός της Μάγιας, ήξερε τίποτα. Τον είχε ρωτήσει η κυρα-Γεωργία απέξω απέξω. Τα δυο παιδιά ήταν πολύ αγαπημένα, αλλά είχαν μια διαφορά ηλικίας γύρω στα έξι χρόνια. Επιπλέον, από τότε που τελείωσε σπουδές και στρατιωτικό κι εγκατέλειψε τη θέση του σε μια μεγάλη εταιρεία της Θεσσαλονίκης για να ασχοληθεί με την οικογενειακή περιουσία, ο Φίλιππος είχε εγκατασταθεί μόνιμα στο ανακαίνισμένο πατρικό στο κτήμα, πράγμα που δεν επέτρεπε στα δύο αδέρφια να βλέπονται καθημερινά. Όλα αυτά μάλλον εμπόδιζαν παρά ευνοούσαν τις μεταξύ τους εκμυστηρεύσεις. Έτσι, η κυρα-Γεωργία ήταν αναγκασμένη να μάθει μόνη της.

«Είχες βγει με τα παιδιά;» ρωτούσε αδιάφορα την κόρη της όταν γύριζε σπίτι.

«Ορίστε;» έκανε η Μάγια για να κερδίσει χρόνο.

«Λέω: Είχες βγει με τα παιδιά;»

«Εεε... ναι...»

«Μα έπαιρναν τηλέφωνο και σε έψαχναν», παρατηρούσε δήθεν αδιάφορα η κυρα-Γεωργία.

«Με έψαχναν γιατί τα περισσότερα ήταν στην καφετέρια. Εγώ και μερικά άλλα πήγαμε σινεμά», περιοριζόταν να απαντήσει η Μάγια. Για την ακρίβεια, όλα τα παιδιά είχαν πάει στην καφετέρια, εκτός από τη Μάγια και τον Δημήτρη. Αυτό όμως δε χρειαζόταν να το αποκαλύψει ακόμα στη μητέρα της.

Φυσικά, η Μάγια και ο Δημήτρης δεν είχαν πάει ούτε σινεμά. Θα το θεωρούσαν τεράστια σπατάλη του πολύτιμου χρόνου τους. Προτίμησαν, όπως πάντα, μια ήσυχη, απομονωμένη και μισοσκότεινη γωνιά στην άκρη της πόλης κι εκεί χάθηκαν στο μαγικό ερωτικό τους σύμπαν.

Η κυρα-Γεωργία έκανε ότι δεν πρόσεχε ούτε το ονειροπόλο βλέμμα που έπαιρνε ώρες ώρες η κόρη της ούτε τα μυστηριώδη, παρατεταμένα τηλεφωνήματα με κάποιο συμμαθητή της που την έπαιρνε τακτικά. Αν η γυναίκα μάντευε σωστά, το αγόρι αυτό πρέπει να ήταν ο Δημήτρης, ένα από τα παιδιά της παρέας· αυτό συμπέραινε κρίνοντας από τη φωνή του. Άλλοτε, πάλι, τηλεφωνούσε η ίδια η Μάγια, οπότε η κυρα-Γεωργία δεν ήταν σε θέση να καταλάβει με ποιον μιλούσε. Ένα ήταν σίγουρο. Κάτι έτρεχε, και η κόρη της δεν ήθελε να της πει τίποτα. Τουλάχιστον όχι ακόμα. Ε λοιπόν, η κυρα-Γεωργία, όσο κι αν καιγόταν από περιέργεια, θα έκανε τη χαζή και θα περίμενε να της μιλήσει πρώτη η Μάγια.

Πάντως, μακάρι να επρόκειτο για τον Δημήτρη. Ήταν ένας νέος που ξεχώριζε από όλα τα άλλα παιδιά. Όχι μόνο για το επιβλητικό παράστημα και την αρρενωπή ομορφιά του, αλλά και για τη σοβαρότητα που τον διέκρινε. Θα μπορούσε να πει πως ήταν πιο ώριμος απ' όσο περίμενε κανείς από την ηλικία του. Και πολύ καλός μαθητής. Όλοι έλεγαν πως ο Δημήτρης θα έμπαινε άνετα στη σχολή που ήθελε, την ίδια ακριβώς που σκόπευε να δηλώσει και η Μάγια ως πρώτη της επιλογή. Να ήταν άραγε σύμπτωση; Μπορεί ναι, μπορεί και όχι, συλλογιζόταν η κυρα-Γεωργία. Σημασία όμως τώρα είχε να περάσει η κόρη της στην Ιατρική. Μετά, είχε καιρό για αγάπες και λουλούδια. Ευτυχώς, η Μάγια διάβαζε πάρα πολύ. Τόσο πολύ που, μερικές φορές, ξεχνούσε ακόμα και να φάει. Γι' αυτό και η κυρα-Γεωργία την κυνηγούσε κάθε τόσο με φρούτα ή τις αγαπημένες της λιχουδιές που έφτιαχνε για να την περιποιηθεί.

«Αμάν, βρε μάνα!» διαμαρτυρόταν η Μάγια. «Τώρα δεν έφαγα;»

«Ναι, παιδάκι μου... Αλλά φάε και λίγο φρούτο να πάρεις καμιά βιταμίνη!»

«Και το ροδάκινο που έφαγα τι ήταν; Ζαρζαβατικό;»

«Έλα τώρα, Μάγια μου! Φάε και δύο βερικοκάκια. Είναι σκέτη γλύκα!»

«Εντάξει...» αναστέναζε η Μάγια. «Άφησέ μου τα εκεί».

Η κυρα-Γεωργία ακουμπούσε το πιατάκι με τα φρούτα πάνω στο γραφείο, αλλά δεν έφευγε από το δωμάτιο.

«Τι θα γίνει τώρα; Θα κάθεται εδώ σαν σωστή Ελληνίδα μάνα;» αγρίευε η Μάγια.

«Όχι, κορίτσι μου! Φάε με την ησυχία σου», έλεγε η κυρα-Γεωργία κι έβγαине από το δωμάτιο θέλοντας και μη. Ήξερε πως όταν η κόρη της άρχιζε να την αποκαλεί «σωστή Ελληνίδα μάνα» ήθελε να της πει ότι το είχε παρακάνει.

Η Μάγια, πάλι, ήξερε πως, ύστερα από λίγη ώρα, η μητέρα της θα περνούσε δήθεν τυχαία έξω απ' το δωμάτιο και θα έριχνε με τρόπο μια ματιά για να δει αν στο πιατάκι υπήρχαν τα βερίκοκα ή τα κουκούτσια τους. Στη δεύτερη περίπτωση, η κυρα-Γεωργία θα εξαφανιζόταν. Στην πρώτη, θα συνέχιζε να περνάει κάθε τόσο.

«Αχ!» αναστέναζε η Μάγια και άρχιζε να τρώει τα φρούτα. Ήταν πεντανόστιμα, όπως καθετί που προερχόταν από το κτήμα τους, σκεφτόταν η Μάγια με καμάρι και ο νους της ταξίδευε στον Φίλιππο.

Ο αδελφός της είχε σπουδάσει βιολογία και αρχικά σκόπευε να εργαστεί στη Θεσσαλονίκη, ή ακόμα και στην Αθήνα. Φυσικά, οι γονείς τους χαίρονταν που τα παιδιά τους αγαπούσαν τα γράμματα και πρόκοβαν στις σπουδές τους· και το πτυχίο με άριστα του Φίλιππου τους έκανε πολύ περήφανους. Ο Φίλιππος βρήκε γρήγορα δουλειά σε μια μεγάλη εταιρεία της Θεσσαλονίκης, σ' ένα πόστο που του εξασφάλιζε ενδιαφέρουσα εξέλιξη.

Ο πατέρας του όμως, ο κυρ Μανόλης, είχε κρυμμένο βαθιά μέσα του έναν μικρό καημό. Μια πλευρά του εαυτού του ήλπιζε πως, κάποτε, ο Φίλιππος θα επέστρεφε στην ιδιαίτερη πατρίδα του και θα αξιοποιούσε την τεράστια περιουσία της μητέρας του. Ήταν κτήματα που η κυρα-Γεωργία είχε κληρονομήσει από τον πατέρα της κι από την άτεκνη αδελφή της, την Ολυμπία. Αμέτρητα στρέμματα με τρεχούμενα νερά και καρπερά χώματα που τώρα ήταν νοικιασμένα σε ξένα χέρια, με αποτέλεσμα να μην αξιοποιού-

νται όλες οι δυνατότητες της κτηματικής περιουσίας. Αν όμως την αναλάμβανε ένας νέος, δημιουργικός άνθρωπος, με έμπνευση και φαντασία, όπως ήταν ο Φίλιππος, θα μπορούσε να κάνει πολλά.

Ο κυρ Μανόλης δεν ευκαιρούσε να ασχοληθεί μ' αυτά γιατί είχε τη δική του επιχείρηση, το μεγαλύτερο εργαστήρι ακανέδων της πόλης. Τα κουτιά με το χαρακτηριστικό τοπικό γλύκισμα των Σερρών και την επωνυμία του ήταν περιζήτητα κι έφταναν ακόμα και σε αθηναϊκά καταστήματα. Ο πατέρας της Μάγιας ήταν πολύ εργατικός και άξιος άνθρωπος. Είχε στήσει αυτό το εργαστήρι μόνος του, κυρίως από μεράκι, και δούλευε πρωί κι απόγευμα για να προλαβαίνει τις παραγγελίες. Το εισόδημά τους συμπληρωνόταν από το ενοίκιο των κτημάτων όπου καλλιεργούνταν διάφορα οπωροκηπευτικά, αμπέλια και καπνά. Έτσι, η μικρή οικογένεια ζούσε άνετα και τα δυο παιδιά μεγάλωσαν σαν πριγκιπόπουλα, χωρίς να τους λείπει τίποτα.

Ωστόσο, ο κυρ Μανόλης επέτρεπε πού και πού στον εαυτό του να ελπίζει ότι μπορεί μια μέρα να αναλάμβανε τα κτήματα ο Φίλιππος. Η Μάγια θα γινόταν γιατρίνα, και δεν υπήρχε καμιά ελπίδα να ασχοληθεί ποτέ με τα κτήματα. Από την άλλη, όμως, ο κυρ Μανόλης αναλογιζόταν τα όνειρα του γιου του, τους κόπους που έκανε για να σπουδάσει και να πάρει το πτυχίο του. Πίστευε ότι δεν είχε δικαίωμα να σταθεί εμπόδιο στο ίδιο του το παιδί, κι ας μην ακολούθησε το δρόμο που θα ήθελε εκείνος. Με τι καρδιά να του πει να μη μορφωθεί; Μήπως η μόρφωση δεν ήταν ο καημός όλης σχεδόν της δικής του γενιάς; Έτσι, προτιμούσε να μην παραπονιέται για τίποτα, να καμαρώνει το γιο του και να τον αφήνει να πορεύεται στη ζωή όπως έκρινε αυτός.

«Ας τα πουλήσουν τα κτήματα τα παιδιά», έλεγε η κυρα-Γεωργία όποτε έκαναν αυτή τη συζήτηση. «Εγώ το μόνο που θέλω είναι να έχουν την υγεία τους και να μάθουν γράμματα».

Της ήταν πιο εύκολο να το λέει, παρόλο που τα κτήματα αυτά ήταν πατρογονικά της. Φαίνεται όμως ότι ο άντρας της τα πουνούσε κάπως περισσότερο από εκείνη.

«Ναι, ας έχουν την υγεία τους κι ας κάνουν αυτό που τους αρέσει», συμβιβάζοταν στο τέλος και ο κυρ Μανόλης και σταυροκοπιόταν με ευγνωμοσύνη, γιατί ο Θεός τούς είχε χαρίσει δυο γερά και καλά παιδιά. Τελικά, δεν έπρεπε να έχει κανένα παράπονο από τη ζωή του.

Και πάνω που ο κυρ Μανόλης είχε αρχίσει να συμβιβάζεται, ο Φίλιππος τον ξάφνιασε με μια ευχάριστη έκπληξη. Μια ωραία ημέρα τηλεφώνησε στο σπίτι και τους ανήγγειλε ότι εγκατέλειπε τη δουλειά του για να αναλάβει τα κτήματα. Η δουλειά στο γραφείο ήταν ενδιαφέρουσα και καλοπληρωμένη, εκείνος όμως ένιωθε μονίμως σαν φυλακισμένος. Αντί με τον καιρό να προσαρμόζεται, ασφυκτιούσε ολοένα και περισσότερο, καθώς τον έπνιγε η νοσταλγία για την ύπαιθρο και τη ζωή στη φύση, εκεί όπου θα μπορούσε να ασχοληθεί με τον αγροτουρισμό, την παραγωγή κρασιού, πρωτοποριακές καλλιέργειες και, κυρίως, να πραγματοποιήσει ένα όνειρο που δεν τον άφηνε να ησυχάσει: την εκτροφή αλόγων. Η αγάπη του για τα ευγενικά αυτά πλάσματα ήταν πολύ παλιά, συνυφασμένη με τα παιδικά του χρόνια. Αν, λοιπόν, αναλάμβανε το κτήμα, θα είχε την ευκαιρία να στήσει ένα μικρό αρχικά ιπποφορβείο, που θα μεγάλωνε σιγά σιγά. Μετά, ήταν και το κρασί. Τα αμπέλια ήταν εκεί και περίμεναν έναν άνθρωπο με μεράκι για να του χαρίσουν κάμποσα βαρέλια εκλεκτό κρασί.

Ο Φίλιππος άντεξε τη δουλειά στην πόλη τέσσερις μόλις μήνες. Μετά υπέβαλε την παραίτησή του και γύρισε στις Σέρρες. Η χαρά του πατέρα του ήταν απερίγραπτη. Νόμιζε ότι του χάριζαν τον κόσμο. Ήταν δε σίγουρος πως, τώρα που θα αναλάμβανε τα κτήματα, ο γιος του θα έκανε θαύματα, όχι τόσο γιατί τον ενδιέφερε το κέρδος, αλλά γιατί αγαπούσε πραγματικά τη γη και τα ζώα και επειδή ήταν πολύ δημιουργικός άνθρωπος.

Κι έτσι έγινε.

Αρχές Ιουλίου, στο σπίτι της Μάγιας επικρατούσε αναβρασμός. Μόλις είχαν βγει τα αποτελέσματα και το τηλέφωνο χτυπούσε συνεχώς, καθώς συγγενείς και φίλοι έσπευδαν να δώσουν συγχαρητήρια για την επιτυχία της. Η ίδια είχε γίνει άφαντη.

Άφαντος είχε γίνει και ο Δημήτρης, ενώ και στο δικό του σπίτι το τηλέφωνο χτυπούσε ασταμάτητα κι οι γονείς του απαντούσαν καταχαρούμενοι για την επιτυχία του γιου τους.

Την ίδια ώρα, η Μάγια και ο Δημήτρης αντάμωναν στους πρόποδες του λόφου κι έπεφταν ο ένας στην αγκαλιά του άλλου. Είχαν ξεφύγει από τα σπίτια και τους φίλους τους και, όπως το είχαν κανονίσει από πριν, πήγαν γραμμή στο μέρος που συνήθιζαν να δίνουν ραντεβού. Έμειναν κάμποση ώρα σφιχταγκαλισμένοι. Οι καρδιές τους ξεχείλιζαν από ευτυχία και συγκίνηση. Μετά, άρχισαν να γελάνε και να φιλιούνται.

«Τα καταφέραμε!» είπε ξέπνοα η Μάγια. Το μέτωπό της ήταν κάθιδρο από την εντατική ποδηλασία και τα τσουλούφια της κολλούσαν πάνω του.

Ο Δημήτρης αναστέναξε. Τα μάτια του έλαμπαν καθώς την κοιτούσε. «Ναι! Τα καταφέραμε! Έλα!» Άφησαν τα ποδήλατά τους, εκείνος την έπιασε σφιχτά από το χέρι και άρχισαν να ανηφορίζουν το μονοπάτι.

Ήταν απομεσήμερο, αρχές Ιουλίου, και ο ήλιος έκαιγε ανελέητα. Τα δυο παιδιά σκαρφάλωναν σαν αγριοκάτσικα. Έφτασαν στην κορυφή μούσκεμα στον ιδρώτα, με τα νεανικά τους πρόσωπα να λάμπουν από έξαψη. Σε λίγο, η Μάγια άρχισε να χοροπηδάει.

«Μάγια Νικολάου, φοιτήτρια Ιατρικής!» ανήγγειλε ο Δημήτρης με ύφος μεγαλόπρεπο και την έδειξε, λες και απευθυνόταν σε κανένα πλήθος.

«Δημήτρης Σταθόπουλος, φοιτητής Ιατρικής!» τον μιμήθηκε η Μάγια.

Φιλήθηκαν πάλι. Τα χείλη τους είχαν στεγνώσει από τη δίψα, καθώς έφυγαν και οι δύο από το σπίτι τους ξεχνώντας να πάρουν μαζί τους νερό.

«Θεσσαλονίκη, ερχόμαστε!» φώναξε ο Δημήτρης σηκώνοντας ψηλά τις γροθιές του.

«Έλα να τη δούμε! Προς τα πού είναι;» είπε η Μάγια προσπαθώντας να προσανατολιστεί.

Ο Δημήτρης έριξε μια ματιά στον ήλιο και μετά έδειξε νοτιοδυτικά. «Κάπου εκεί».

«Αχ ναι! Τη βλέπω! Τη βλέπω! Φαίνεται και ο Λευκός Πύργος! Και το Πανεπιστήμιο!» είπε γελώντας εκείνη.

«Ναι βέβαια! Εγώ βλέπω και το αμφιθέατρο!» συνέχισε το αστείο ο Δημήτρης.

«Κι εγώ τον πίνακα!»

Τους ξανάπιασαν γέλια και μετά σοβαρεύτηκαν απότομα. Τράβηξαν προς το βραχάκι κάτω από την κρανιά και κάθισαν δίπλα δίπλα. Άρχισαν να κάνουν όνειρα για τη ζωή στη Θεσσαλονίκη. Οι λέξεις ξεπηδούσαν από τα χείλη τους σαν ασυγκράτητος χείμαρρος. Μίλησαν για τα δωμάτια που θα νοίκιαζαν, τα μπαράκια και τα κουτούκια που θα ανακάλυπταν και θα γίνονταν τα στέκια τους, τους περιπάτους στην παραλία, τις εκδρομές, το Φεστιβάλ Κινηματογράφου, το Μύλο...

Ήταν μια συζήτηση που λαχταρούσαν να κάνουν από καιρό, αλλά η Μάγια δεν το επέτρεπε.

«Είναι γρουσουζιά!» έλεγε σχεδόν φοβισμένη. «Περίμενε να βγουν πρώτα τα αποτελέσματα».

«Μα θα περάσουμε!» τη διαβεβαίωνε ο Δημήτρης. Το ίδιο ακριβώς τους έλεγαν και οι καθηγητές τους. Αν δεν περνούσαν αυτοί, με τέτοια κοφτερά μυαλά και τόσο διάβασμα, τότε ποιος θα περνούσε;

Αλλά η Μάγια έτρεμε μην τυχόν και δεν περάσουν στο ίδιο πανεπιστήμιο. Αυτό θα ισοδυναμούσε με σκέτη καταστροφή. Θα ζούσαν έξι ολόκληρα χρόνια χώρια και θα αντάμωναν μόνο στις διακοπές! Η Μάγια δεν ήθελε ούτε να το σκέφτεται. Γι' αυτό, είχε ζητήσει από τον Δημήτρη να μην κάνουν συζητήσεις για τη ζωή που τους περίμενε στη Θεσσαλονίκη.

Και τώρα... Τώρα, μπορούσαν επιτέλους να μιλάνε όσο ήθελαν και να ονειρεύονται τα φοιτητικά χρόνια που είχαν μπροστά τους. Ήταν μια πραγματικά μεγάλη στιγμή της ζωής τους. Μόλις είχε κλείσει ένας κύκλος αυστηρά πειθαρχημένης και σχεδόν αγχωμένης ζωής και άρχιζε ένας άλλος, πιο συναρπαστικός και χαλαρός. Ήταν πια και οι δύο ακαδημαϊκοί πολίτες! Φυσικά, θα είχαν και πάλι υποχρεώσεις, θα ξενυχτούσαν ξανά πάνω από βιβλία – συγγράμματα για την ακρίβεια. Μόνο που, αυτή τη φορά, μια αποτυχία δε θα σήμαινε καταστροφή, αλλά επανάληψη της προσπάθειας. Η διαφορά ήταν τεράστια!

Όταν ξαναφιλήθηκαν, συνειδητοποίησαν ότι είχαν αφυδατωθεί εντελώς. Το στόμα τους είχε στεγνώσει και η δίψα τους ήταν αφόρητη. Έπρεπε να γυρίσουν στην πόλη και να πιουν λίγο νερό.

«Πάλι θα με ψάχνει η μάνα μου», γκρίνιαξε η Μάγια.

«Άλλο να αργεί μια μαθητριούλα κι άλλο κοτζάμ φοιτήτρια!»

«Κορόιδευε εσύ! Μπας και νομίζεις ότι η δικιά σου η μάνα δε θα σε ψάχνει;»

«Έλα ντε!»

Καθώς κατηφόριζαν, κανόνισαν να ξαναβρεθούν το βραδάκι για να το γιορτάσουν μαζί με τα άλλα παιδιά της παρέας.

«Και να πεις της κυρα-Γεωργίας ότι τώρα είσαι κοτζάμ ακαδημαϊκή πολίτης. Δικαιούσαι να γυρίζεις και μετά τα μεσάνυχτα!» της είπε ο Δημήτρης μεταξύ αστείου και σοβαρού.

2

Πολλές φορές, όταν οι άνθρωποι περνούν καλά, όταν οι μέρες τους κυλούν όμορφα και γλυκά και η ζωή τους είναι γεμάτη μικρές και μεγάλες χαρές δεν έχουν συναίσθηση της ευτυχίας τους, ειδικά όταν είναι πολύ νέοι. Νομίζουν πως όλα είναι δεδομένα, αυτονόητα και αιώνια. Αλλά τίποτα δεν είναι δεδομέ-

νο· και όσα φέρνει η ώρα δεν τα φέρνει ο χρόνος, όπως έλεγαν οι παλιοί. Μόνο όταν έρχονται δύσκολες στιγμές, όταν τα χαμόγελα σβήνουν από τα χείλη, οι καρδιές ματώνουν και το αύριο φαίνεται μουντό και αβέβαιο, ξαναθυμούνται τις καλές μέρες, και τότε τις εκτιμούν όσο τους αξίζει. Είναι όμως φευγάτες και πίσω δεν ξαναγυρνούν.

«Αχ, παιδάκι μου... Μερικοί άνθρωποι είναι ευτυχισμένοι και δεν το ξέρουν», έλεγε η μακαρίτισσα η γιαγιά της Μάγιας όποτε άκουγε κάποιον να γκρινιάζει και να παραπονιέται με το παραμικρό.

Η μικρή Μάγια δεν το πολυκαταλάβαινε ακόμα. Ωστόσο, η φράση τής είχε εντυπωθεί στο μυαλό και, καθώς άρχιζε να μεγαλώνει και να ωριμάζει –γρηγορότερα από τα υπόλοιπα παιδιά της ηλικίας της– τη θυμόταν· και υποσχόταν νοερά στην αγαπημένη της γιαγιά ότι εκείνη δε θα έκανε ποτέ της αυτό το λάθος. Και, πράγματι, τήρησε την υπόσχεσή της.

Από τη στιγμή που ανακοινώθηκαν τα αποτελέσματα των εξετάσεων ένωσε πως άρχιζε ένα καινούργιο και πολύ σημαντικό κεφάλαιο της ζωής της. Αυτή και το αγόρι της είχαν περάσει στη σχολή που ήταν πρώτη τους επιλογή· θα άφηνε λοιπόν πίσω της το πατρικό σπίτι, τη γειτονιά και την πόλη που μεγάλωσε, για να πάει στη συμπρωτεύουσα και να σπουδάσει την επιστήμη που είχε επιλέξει. Τώρα, η Μάγια και ο Δημήτρης μπορούσαν να προγραμματίσουν το διάβασμά τους χωρίς πίεση και αγωνία, ενώ παράλληλα είχαν τη δυνατότητα να χαρούν ανεμπόδιστα τον έρωτά τους. Αν αυτό δεν ήταν ευτυχία, τότε τι ήταν; αναλόγισόταν με μια ευφορία που άγγιζε τα όρια του δέους.

Ανάλογα ήταν και τα συναισθήματα του Δημήτρη. Τα δύο παιδιά είχαν αποφασίσει να κρατήσουν το δεσμό τους μυστικό για όσο αυτό ήταν δυνατό. Όχι γιατί είχαν την αίσθηση πως έκαναν κάτι απαγορευμένο, αλλά γιατί μάντευαν τη μικρή ή μεγάλη ανησυχία που μπορεί αυτό να προκαλούσε στους γονείς τους· και, κυρίως, στους γονείς της Μάγιας. Είχαν μεγαλώσει σε μια

αρκετά κλειστή κοινωνία, όπου το καθετί αποκτούσε το δικό του βάρος, και οι άνθρωποι κουβέντιαζαν και σχολίαζαν, αναπόφευκτα, ο ένας τη ζωή του άλλου. Ήταν φυσικό οι γονείς των δύο παιδιών να αισθάνονται κάπως περίεργα που τα βλαστάρια τους είχαν ερωτική σχέση από τόσο μικρή ηλικία. Θα κρατούσε άραγε αυτός ο νεανικός έρωτας; Θα ευτυχούσαν μαζί; Ή μήπως θα χώριζαν και θα πληγώνονταν, αλλά θα αναγκάζονταν εκ των πραγμάτων να συναντιούνται, αφού θα ζούσαν στην ίδια πόλη; Και ποιος θα ήταν ο αντίκτυπος στον κοινωνικό τους περίγυρο;

Ο Δημήτρης και η Μάγια δεν είχαν καμιά αμφιβολία ότι αυτά τα ερωτηματικά θα προέκυπταν σε μικρό ή μεγάλο βαθμό, και κατέληξαν στο συμπέρασμα ότι ήταν καλύτερα για όλους να δημοσιοποιηθεί ο δεσμός τους όσο το δυνατόν αργότερα. Έτσι, η Μάγια δεν έφερε αντίρρηση όταν η κυρα-Γεωργία πήγε μαζί της στη Θεσσαλονίκη για να τη βοηθήσει να εγκατασταθεί. Το ίδιο έκανε και ο Δημήτρης με τη δική του μητέρα. Φυσικά, θα προτιμούσαν να συγκατοικήσουν – έτσι θα γλίτωναν το ένα νοίκι. Δε γινόταν όμως να εκφράσουν ακόμα την επιθυμία τους, και συμβιβάζονταν με την κατάσταση. Άλλωστε, όταν θα έφευγαν οι μανάδες τους, τίποτα δεν τους εμπόδιζε να μένουν μαζί και να διατηρούν το δεύτερο διαμέρισμα για τα μάτια, όσο καιρό έκριναν πως ήταν απαραίτητο.

Η συζήτηση γύρω από τη «συνωμοσία» δεν κράτησε πολύ. Και τα δύο διαμερίσματα ήταν άνετα και συμπαθητικά, μόνο που εκείνο του Δημήτρη βρισκόταν πιο κοντά στη σχολή. Αποφάσισαν, λοιπόν, να εγκατασταθούν σ' αυτό και να πετάγονται πού και πού στο διαμέρισμα της Μάγιας και να το αερίζουν, για να μην αραχνιάζει θεόκλειστο.

Η Νύμφη του Θερμαϊκού υποδέχτηκε το φοιτητόκοσμο, που άρχισε να συρρέει αρκετά πριν αρχίσουν τα μαθήματα, ντυμένη με ηλιόλουστες, σχεδόν καλοκαιριάτικες μέρες, και ο Βαρδάρης κατέβαινε κάθε τόσο ορμητικός από το βορρά, χαρίζοντας στην πόλη τη φρεσκάδα του. Με το που άρχισαν τα μαθήματα, σχηματίστη-

καν και οι παρέες. Αμέσως μετά, για τους σπουδαστές που έρχονταν από άλλες πόλεις, ακολουθούσε η απαραίτητη εξερεύνηση της Θεσσαλονίκης, για να εντοπιστούν τα μέρη που θα γίνονταν τα στέκια της κάθε συντροφιάς. Στην παρέα της Μάγιας και του Δημήτρη υπήρχε άλλο ένα παιδί από τις Σέρρες καθώς και δυο τρία από διαφορετικές περιοχές της Ελλάδας. Οι νέοι δεν άργησαν να αποβάλουν την αίσθηση του ξένου και να εγκλιματιστούν στο καινούργιο τους περιβάλλον. Τι πιο εύκολο για τα άφθαρτα, γεμάτα σφρίγος και ορμή αυτά πλάσματα που ανυπομονούσαν να χαρούν τη φοιτητική ζωή, τα χρόνια που, όπως άκουγαν από όλους, θεωρούνταν από τα πιο όμορφα και ξέγνοιαστα στη ζωή των ανθρώπων; Πολύ περισσότερο όταν ήταν και ερωτευμένοι...

Η Μάγια και ο Δημήτρης, άλλοτε μόνοι τους και άλλοτε με την παρέα τους, μοίραζαν με σύνεση και προσοχή το χρόνο τους ανάμεσα στη μελέτη και τη διασκέδαση. Έτσι, χωρίς να το καταλάβουν, έληξε το πρώτο ακαδημαϊκό έτος κι έφτασε το καλοκαίρι. Για πρώτη φορά, όμως, οι διακοπές των μαθημάτων σήμαιναν για τα δυο παιδιά κάτι όχι και πολύ ευχάριστο. Τώρα, έπρεπε να επιστρέψουν ο καθένας στο σπίτι του και να ανταμώνουν στα κλεφτά.

«Εγώ λέω να το πούμε», πρότεινε ο Δημήτρης.

«Όχι ακόμα», αντέτεινε η Μάγια.

«Καταλαβαίνεις ότι θα είναι δύσκολο να βλεπόμαστε; Εννιώ μόνοι μας».

«Το καταλαβαίνω· και δε μ' αρέσει καθόλου».

Ύστερα από την απόλυτη ελευθερία κινήσεων που είχαν απολαύσει όλους αυτούς τους μήνες, η σκέψη ότι θα έπρεπε να οργανώνουν και να προγραμματίζουν μυστικά τις συναντήσεις τους τη γέμιζε απελπισία. Από την άλλη όμως δεν ήθελε να προκαλέσει την παραμικρή αναστάτωση στη μητέρα της που, έτσι κι αλλιώς, θα μάθαινε πρώτη για τη σχέση της κόρης της με τον Δημήτρη.

«Γιατί δεν κάνεις μια προσπάθεια να μιλήσεις στη μάνα σου; Η κυρα-Γεωργία είναι γλυκός άνθρωπος».

Ο Δημήτρης το ήξερε, γιατί του το έλεγε συχνά η Μάγια που

διατηρούσε άριστες σχέσεις και με τους δύο γονείς της. Αλλά το είχε διαπιστώσει και μόνος του, από τις σποραδικές επισκέψεις στο σπίτι της – υπό την ιδιότητα του συμμαθητή, φυσικά.

«Το ξέρω, Δημήτρη. Αλλά φοβάμαι ότι θα αγχωθεί. Έχουμε κάμποσα χρόνια μπροστά μας μέχρι να πούμε ότι... αρραβωνιαζόμαστε τέλος πάντων».

«Όπως νομίζεις, μωρό μου».

Δεν ήθελε να την πιέζει, γιατί καταλάβαινε ότι μπορεί να αγχωνόταν κι αυτή. Την αγαπούσε τόσο πολύ, που ήταν διατεθειμένος να κάνει οποιαδήποτε θυσία για χάρη της. Άλλωστε, είχε εμπιστοσύνη στην κρίση της. Μπορεί η έγνοια και η αγωνία της μητέρας της να είχαν αρνητικές επιπτώσεις στη σχέση τους.

«Θα δυσκολευτούμε για ένα διάστημα. Μην ξεχνάς, όμως, ότι θα περάσουμε μαζί τις διακοπές».

«Αυτό εννοείται!»

Το είχαν συζητήσει διεξοδικά και είχαν αποφασίσει να ξεκινήσουν για διακοπές με μια παρέα από το λύκειο που θα πήγαινε στη Θάσο. Εκεί, η Μάγια και ο Δημήτρης θα νοίκιαζαν ένα δωμάτιο και θα ξανάβρισκαν την ελευθερία κινήσεων που είχαν και στη Θεσσαλονίκη, έστω κι αν αυτό κρατούσε μόνο τρεις βδομάδες.

Έτσι κι έγινε. Μόνο που όλα τα μέλη της συντροφιάς ήξεραν πια για το δεσμό της Μάγιας και του Δημήτρη. Το μυστικό δεν άργησε να μαθευτεί όταν οι διακοπές τελείωσαν και τα ηλιοκαμένα παιδιά γύρισαν στις Σέρρες. Ήταν πια τέλη Αυγούστου και το ζευγάρι ανυπομονούσε να περάσουν οι μέρες και να φύγουν για Θεσσαλονίκη. Στο μεταξύ, βλέπονταν κρυφά. Αλλά οι κεραίες της κυρα-Γεωργίας ήταν, όπως πάντα, τεντωμένες, ενώ τα αυτιά της έπιαναν ακόμα και τους... υπόηχους! Όπως ήταν φυσικό, τα παρατεταμένα τηλεφωνήματα της Μάγιας δεν πέρασαν απαρατήρητα. Ούτε οι σχεδόν καθημερινές έξοδοί της με την παρέα. Αλλά το πιο ξεκάθαρο σημάδι για το αλάνθαστο μάτι της μάνας ήταν αυτή η έκφραση υπέρτατης αγαλλίασης της

Μάγιας, ειδικά όταν επέστρεφε στο σπίτι αργά το βράδυ και η κυρα-Γεωργία ήταν στημένη δήθεν στην τηλεόραση, ενώ στην πραγματικότητα περίμενε να γυρίσει η μοναχοκόρη της.

Μέχρι που, μια μέρα, η κυρα-Γεωργία αποφάσισε να της μιλήσει ανοιχτά, όντας σίγουρη πως κάτι έτρεχε. Δεν της έμενε πια καμιά αμφιβολία. Το ερώτημα που την απασχολούσε τώρα ήταν όχι το «αν», αλλά το «ποιος» είχε κλέψει την καρδιά της κόρης της.

«Δε μου λες, κορίτσι μου... Πού είπαμε πως ήσουν χθες το βράδυ;» ρώτησε ένα πρωινό την κοπέλα. Βρίσκονταν στην κουζίνα, όπου μανά και κόρη ετοίμαζαν μακαρονάδα.

«Με τα παιδιά...» αποκρίθηκε αόριστα η Μάγια.

«Ποια παιδιά;»

«Εεε... Τι ερώτηση είναι αυτή; Τα παιδιά, καλέ μαμά! Τους φίλους μου από το σχολείο...» είπε σχεδόν ενοχλημένη.

«Ήταν και η Τασία μαζί σας;»

«Ναι».

«Και ο Βασίλης;»

«Αμέ!»

«Και ήσαστε συνέχεια μαζί;»

«Φυσικά!» απάντησε η Μάγια.

Μήπως έπρεπε να αρχίσει να ανησυχεί; αναρωτήθηκε συνεχίζοντας να τρίβει με περισσό ζήλο το τυρί. Γιατί η μητέρα της έκανε τόσες πολλές ερωτήσεις;

«Τότε πώς εξηγείται ότι τηλεφώνησαν και οι δύο χθες το βράδυ και με ρωτούσαν πού έχεις εξαφανιστεί τόσες μέρες;» ρώτησε η κυρα-Γεωργία σχεδόν αδιάφορα.

Η Μάγια έμεινε ξαφνικά ακίνητη. Γύρισε και κοίταξε τη μητέρα της, σαν να προσπαθούσε να μαντέψει από το ύφος της πόσα υποψιαζόταν, ή πόσα ήξερε.

Η κυρα-Γεωργία όμως έκρυβε ακόμα τα χαρτιά της.

«Δεν καταλαβαίνω, μαμά. Γιατί αυτή η ανάκριση; Δε μου έχεις εμπιστοσύνη;» ρώτησε δήθεν πειραγμένη.

Αχ, ψυχή μου... Και βέβαια σου έχω εμπιστοσύνη. Ξέρω τι άγγελος είσαι εσύ. Τους άλλους δεν ξέρω, και τρέμω μήπως σε πληγώσουν, συλλογίστηκε η κυρα-Γεωργία.

«Αλίμονο, κόρη μου! Είπα εγώ τέτοιο πράγμα;» απάντησε κρύβοντας τις σκέψεις της. Ήξερε ότι η Μάγια δεν επρόκειτο να την καταλάβει απόλυτα – τουλάχιστον μέχρι να γίνει κι εκείνη μάνα.

«Τότε;»

«Σου ζήτησα να μου λύσεις την απορία. Αφού ήσουν με την Τασία, τον Βασίλη και όλα τα υπόλοιπα παιδιά, γιατί σε έψαχναν;»

Η Μάγια την κοίταξε παραξευμεμένη. Η μητέρα της συνέχισε να ανακατεύει τα μακαρόνια. Η έκφραση του προσώπου της δεν έδειχνε τίποτα, η κοπέλα όμως ήταν σίγουρη πως η κυρα-Γεωργία είτε μάντευε, είτε κάτι είχε πιάσει το αυτί της. Ήταν ξύπνια γυναίκα, και δεν είχε νόημα να προσπαθήσει τώρα η Μάγια να την ξεγελάσει. Πήρε, λοιπόν, τη μεγάλη απόφαση. Αφού τα πράγματα είχαν έρθει έτσι, θα της μιλούσε.

«Δεν ήμουν με τα παιδιά. Ήμουν με κάποιον», δήλωσε· και περίμενε τις αντιδράσεις της.

Η μητέρα της παράτησε την κουτάλα και γύρισε προς το μέρος της. Τώρα, το πρόσωπό της είχε πάρει μια πολύ σοβαρή, σχεδόν αυστηρή έκφραση.

«Και δεν έχει όνομα αυτός ο κάποιος;»

Η Μάγια δίστασε για ένα μόνο δευτερόλεπτο. «Τον ξέρεις, μαμά. Είναι ο Δημήτρης», αποκρίθηκε θαρρετά. Αμέσως μετά, είδε τη μητέρα της να αναστενάζει ανακουφισμένη.

«Ωστε έτσι ο Δημήτρης! Και μας παρίστανε την αθώα περιστερά τόσο καιρό!» είπε, για την τιμή των όπλων.

Μάνα και κόρη κοιτάχτηκαν για μερικά δευτερόλεπτα κι ύστερα στα χείλη της κυρα-Γεωργίας φάνηκε ένα αχνό χαμόγελο.

Τώρα αναστέναξε ανακουφισμένη και η Μάγια. Ευτυχώς, η μητέρα της είχε καταλάβει πόσο σοβαρό και αξιόλογο παλικάρι ήταν ο Δημήτρης. Άλλωστε, όλοι μιλούσαν γι' αυτόν με τα καλύτερα λόγια· το γεγονόςό μάλιστα ότι υπήρξε εξαιρετικός

μαθητής και τώρα σπούδαζε στη σχολή της πρώτης του επιλογής έδειχνε πως ήξερε να βάζει στόχους και να τους πετυχαίνει.

«Αχ, μανούλα! Πες μου ότι χαίρεσαι!»

«Τον αγαπάς, κοριτσάκι μου;» ρώτησε η κυρα-Γεωργία πριν της απαντήσει.

«Πολύ!» είπε με θέρμη η Μάγια και τα μάτια της σπίθισαν.

Η κυρα-Γεωργία δε χρειαζόταν τίποτα περισσότερο για να την πιστέψει.

«Εκείνος σε αγαπάει;»

«Και βέβαια!»

«Σε αγαπάει πραγματικά; Σε έχει πάρει στα σοβαρά ή...»

«Και βέβαια με αγαπάει πραγματικά, μανούλα! Με λατρεύει!»

«Μακάρι, παιδάκι μου. Μακάρι. Γιατί...»

Η Μάγια ήξερε τι θα της έλεγε τώρα η μητέρα της. Θα της θύμιζε τα βάσανα της θείας Ολυμπίας, της αδελφής της, που αγάπησε και παντρεύτηκε έναν άπιστο άντρα, υπέφερε μια ζωή και στο τέλος έμεινε έρημη κι εγκαταλειμμένη να κλαίει τη μοίρα της. Μέχρι που μαράζωσε και πέθανε πριν την ώρα της από τον καημό της.

«Γιατί, αν δε σ' αγαπάει πραγματικά και είναι κανένας μπερμπάντης, δε θέλω να καταντήσεις σαν τη θεία σου την Ολυμπία...» συνέχισε η κυρα-Γεωργία, όπως ακριβώς είχε προβλέψει η Μάγια.

«Μην ανησυχείς, μαμά. Ο Δημήτρης δεν είναι τέτοιος άνθρωπος», την καθησύχασε η κόρη της.

«Εσύ να έχεις τα μάτια σου δεκατέσσερα. Έτσι ήταν στην αρχή και ο προκομμένος ο γαμπρός μου. Μας παρίστανε τον καλό και τον αφοσιωμένο. Μετά όμως...»

«Δεν είναι όλοι οι άντρες ίδιοι, μαμά. Πάρε παράδειγμα τον μπαμπά».

«Μακάρι να είναι ο Δημήτρης σαν τον πατέρα σου, κορίτσι μου. Μακάρι!» ευχήθηκε ολόψυχα η κυρα-Γεωργία. «Θα είσαι πολύ τυχερή».

Μετά αφοσιώθηκε και πάλι στη μακαρονάδα της. Φαινόταν όμως σκεφτική.

«Δε φαντάζομαι να έχετε μιλήσει ακόμα για γάμο!» είπε κάποια στιγμή εντελώς ξαφνικά.

«Ξέρω τι θα μου πεις, μαμά. Είναι ακόμα πολύ νωρίς και έχουμε αρκετά χρόνια μπροστά μας μέχρι να μπορέσουμε να παντρευτούμε».

«Άδικο έχω;»

«Όχι. Αλλά εμείς έχουμε μιλήσει για γάμο. Το θέλουμε και οι δύο. Πειράζει;»

«Όπως σου είπα και πριν, αν το παιδί αυτό είναι σαν τον πατέρα σου, δεν πειράζει καθόλου. Ίσα ίσα!»

Ήταν αλήθεια πως ο κυρ Μανόλης, ο πατέρας της Μάγιας, υπήρξε όλη του τη ζωή αφοσιωμένος στη γυναίκα του και στα παιδιά του. Δεν πήγαινε πουθενά χωρίς τη «Γιωργίτσα του», όπως την αποκαλούσε τρυφερά. Ακόμα κι όταν εκείνη ήταν κουρασμένη ή βαριόταν να βγει και τον παρότρυνε να πάει μόνος του, ο κυρ Μανόλης αρνιόταν πεισματικά. «Σ' αφήνω εγώ μονάχη σου, Γιωργίτσα μου;» της έλεγε χαρακτηριστικά.

Οι σκηνές αυτές είχαν καταγραφεί στη μνήμη της Μάγιας από τα παιδικά της χρόνια, δημιουργώντας το πρότυπο του καλού συντρόφου. Κάπως έτσι ονειρευόταν και τον δικό της έγγαμο βίο όταν θα ερχόταν η ώρα να παντρευτεί. Έναν τέτοιο άντρα ήθελε στο πλάι της και τώρα πίστευε ότι τον είχε βρει στο πρόσωπο του Δημήτρη. Ούτε στον Δημήτρη άρεσε να βγαίνει μόνος με τους φίλους του, ακόμα κι όταν τον παρακινούσε η Μάγια. Ήθελε να πηγαίνουν παντού μαζί, διαφορετικά, προτιμούσε να μην πάει πουθενά.

Η Μάγια ένιωσε την καρδιά της να ξεχειλίζει από τρυφεράδα κι έπεσε στην αγκαλιά της μητέρας της, όπως έκανε μικρή. Η κυρα-Γεωργία την έσφιξε πάνω της και της χάιδεψε τα μαλλιά.

«Εσύ όμως να προσέχεις, παιδάκι μου. Να έχεις τα μάτια σου δεκατέσσερα», επανέλαβε τη συμβουλή της εκείνη.

«Καλά, καλά... θα προσέχω», υποσχέθηκε η Μάγια, μόνο και μόνο για να την καθησυχάσει. Η άτυχη ιστορία της θείας Ολυμπίας είχε επηρεάσει πολύ τη μητέρα της.

«Και... πότε ακριβώς τα φτιάξατε, πουλάκια μου;» ρώτησε η κυρα-Γεωργία, σε πιο ανάλαφρο τόνο αυτή τη φορά.

«Εεε... στη Θεσσαλονίκη».

Η μητέρα της την κοίταξε δύσπιστα. «Είσαι σίγουρη;»

Τώρα, η κυρα-Γεωργία θυμόταν διάφορες μικρολεπτομέρειες από την εποχή που η Μάγια πήγαινε στη Γ' Λυκείου. Τότε, είτε δεν πολυέδινε σημασία, είτε έκανε πως δεν καταλάβαινε. Ωστόσο, της περνούσε συχνά από το μυαλό ότι κάτι έτρεχε με την κόρη της.

Η Μάγια την κοίταξε και χαμογέλασε διστακτικά.

«Κατάλαβα», είπε η μητέρα της. «Καλά το είχα υποψιαστεί εγώ...»

«Το είχες υποψιαστεί;» ρώτησε παραξενεμένη η Μάγια – δεν της είχε δείξει ποτέ τίποτα!

«Τέλος πάντων. Εσύ να θυμάσαι αυτό που σου είπα: Τα μάτια σου...»

«...δεκατέσσερα!» συμπλήρωσε απαυδισμένη η Μάγια. «Κι εσύ, μανούλα, να θυμάσαι πως δεν είναι όλοι οι άντρες ίδιοι. Παράδειγμα ο...»

«...πατέρας σου!» συμπλήρωσε τη φράση της η κυρα-Γεωργία.

«Ακριβώς!» είπε η Μάγια γελώντας.

Εκείνο το βράδυ, η Μάγια πήγε για πρώτη φορά να ανταμώσει τον Δημήτρη χωρίς να χρειαστεί να πει ψέματα στη μητέρα της.

Λίγο αργότερα, μόλις ο κυρ Μανόλης άλλαξε, πλύθηκε και κάθισε στο τραπέζι για το δείπνο, η κυρα-Γεωργία τον ενημέρωσε για το δεσμό της κόρης τους με τον Δημήτρη. Εκείνος την άκουγε μασώντας ήρεμα την μπουκιά του και πίνοντας μια γουλιά κρασί.

Η κυρα-Γεωργία τελείωσε την ενημέρωση και περίμενε τις αντιδράσεις του.

«Ο Δημήτρης είναι καλό παιδί», παρατήρησε στο τέλος ο κυρ Μανόλης λακωνικά. Θυμόταν πως του έκανε πάντα καλή εντύπωση.

«Αυτό πιστεύω κι εγώ», είπε η κυρα-Γεωργία. «Μακάρι να μην πέφτουμε έξω. Η κόρη μας είναι πολύ ερωτευμένη».

Ο κυρ Μανόλης χαμογέλασε με καμάρι. «Τι θες να πεις, δηλαδή; Εκείνος δεν είναι ερωτευμένος με τη θυγατέρα μας;» Ένιωθε περήφανος για την κόρη του γιατί, εκτός από αξιολάτρευτο και καλό πλάσμα, ήταν και πανέμορφη, σαν τη μάνα της.

«Η Μάγια λέει ότι τη λατρεύει».

«Το καλό που του θέλω!» είπε ο κυρ Μανόλης κι έβαλε μια πιρουνιά μακαρόνια στο στόμα του.

«Ελπίζω να σταθεί τυχερό το κορίτσι μας. Γιατί, αν αυτός φερθεί αύριο σαν τον προκομμένο το γαμπρό μου...»

«Έλα τώρα, Πωργίτσα μου! Εσύ κοντεύεις να τους παντρέψεις!»

«Καλά, καλά...»

«Πού είναι τώρα η Μάγια;»

«Ε δεν καταλαβαίνεις;»

Ο κυρ Μανόλης κούνησε το κεφάλι του και ήπие λίγο ακόμα κρασί. «Ελπίζω να την έχεις ορμηγέψει...» είπε μετά.

«Εσύ τι λες;» απάντησε η κυρα-Γεωργία, σχεδόν πειραγμένη.

3

Πέρασαν άλλα πέντε χρόνια. Τώρα η Μάγια και ο Δημήτρης φοιτούσαν στο έκτο και τελευταίο έτος της Ιατρικής. Η σχέση τους ήταν πια γνωστή τόσο στο στενό οικογενειακό περιβάλλον όσο και στο φιλικό. Οι γονείς του Δημήτρη καλοδέχτηκαν τη Μάγια και την αγάπησαν από την πρώτη στιγμή. Το ίδιο έγινε και με τους γονείς της Μάγιας, που ο στιβαρός και σοβαρός χαρακτήρας του Δημήτρη τους κέρδισε πολύ γρήγορα. Γιατί ο Δημήτρης ανήκε σ' εκείνη τη σπάνια κατηγορία των ανθρώπων που σε κάνουν να νιώθεις σιγουριά δίπλα τους.

Παρ' όλα αυτά, όταν η Μάγια πρότεινε να ξενοικιάσουν το διαμέρισμα στη Θεσσαλονίκη, αφού έτσι κι αλλιώς έμενε με τον Δημήτρη, η μητέρα της είχε διαφορετική γνώμη.

«Ας υπάρχει, κορίτσι μου».

«Μα...»

«Ας έχεις μια δεύτερη στέγη», επέμενε.

«Δεν είναι κρίμα να πληρώνουμε τόσα νοίκια αφού δε μένω καθόλου εκεί;»

«Καλά σου λέει, γυναίκα», παρατήρησε ο κυρ Μανόλης.

Η κυρα-Γεωργία αναστέναξε. «Μπορεί καμιά μέρα να θελήσεις να κοιμηθείς εκεί», είπε κι έσφιξε τα χείλη της, σαν να φοβόταν να πει περισσότερα.

Ο κυρ Μανόλης την κοίταξε συνοφρυωμένος. Η Μάγια ανασήκωσε απορημένα τους ώμους της.

«Δεν καταλαβαίνω, μαμά. Γιατί να θέλω να κοιμηθώ εκεί;»

«Βρε κορίτσι μου, βάλε το μυαλό σου να δουλέψει λιγάκι!» την παρότρυνε η μητέρα της.

Ξαφνικά, ο κυρ Μανόλης άρχισε να κουνάει το κεφάλι του. «Εγώ κατάλαβα».

«Δε μου λέτε κι εμένα;» είπε η Μάγια κοιτώντας μια τον ένα και μια την άλλη.

Τώρα, η κυρα-Γεωργία δεν μπορούσε να κάνει αλλιώς. Θα προσπαθούσε πάντως να το πει όσο πιο γλυκά γινόταν, γιατί προέβλεπε τις αντιδράσεις της κόρης της.

«Και τα πιο αγαπημένα ζευγάρια τσακώνονται πού και πού».

«Και λοιπόν;»

«Μπορεί να τσακωθείτε κι εσείς και να θέλεις να μείνεις ένα βράδυ μόνη σου». Στην πραγματικότητα, η κυρα-Γεωργία δε σκεφτόταν αυτό ακριβώς. Φοβόταν μην τυχόν προκύψει κάτι αναπάντεχο, κάτι κακό, και η κόρη της αναγκαστεί να χωρίσει τον Δημήτρη. Πού θα πήγαινε λοιπόν σ' αυτή την περίπτωση; Όχι πως τα πράγματα σήμερα έδειχναν τίποτα τέτοιο. Το αντίθετο. Αλλά ποτέ δεν ξέρει κανείς. Το πάθημα της μακαρίτισσας της αδελφής της έδειχνε πως μερικοί άντρες αποκαλύπτουν έναν άλλο εαυτό μετά από κάποια χρόνια.

Η Μάγια έβαλε τα γέλια. «Αμάν, βρε μαμά! Τι πας και σκέφτεσαι ώρες ώρες!»

«Έχουμε, βλέπεις, το κακό προηγούμενο στην οικογένεια», δικαιολόγησε ο κυρ Μανόλης τη γυναίκα του.

«Ξέρω, ξέρω... Τη θεία Ολυμπία».

«Ακριβώς!»

«Μα ο Δημήτρης δεν είναι τέτοιος άνθρωπος», παρατήρησε η Μάγια. Ήξερε όμως ότι, από τη στιγμή που η μητέρα της πίστευε πως υπήρχε έστω και η απειροελάχιστη πιθανότητα να βρεθεί η κόρη της στη θέση της αδελφής της, κάθε αντίρρηση θα έπεφτε στο κενό.

«Άκου τη μάνα σου, παιδί μου», είπε ο κυρ Μανόλης. «Δε χάνουμε τίποτε αν κρατήσουμε το διαμερισμάκι. Δεν πληρώνουμε δα κανένα μεγάλο νοίκι».

«Εντάξει. Θα σας κάνω τη χάρη», ενέδωσε η Μάγια για να μπει τέλος στη συζήτηση.

Αν ο Δημήτρης τη ρωτούσε γιατί δεν ξενοίκιαζε το διαμέρισμα, θα του έλεγε πως το ήθελαν οι γονείς της, για να μένουν εκεί τις ημέρες που πετάγονταν στη Θεσσαλονίκη να τη δουν.

Στο μεταξύ, τα δυο παιδιά ανυπομονούσαν να πάρουν το πτυχίο τους και να κάνουν το επόμενο βήμα – για τον Δημήτρη η στρατιωτική θητεία και για τη Μάγια η απόκτηση ειδικότητας.

Η παρέα της Θεσσαλονίκης τελευταία είχε εμπλουτιστεί με δύο καινούργια μέλη. Τον Αποστόλη και τη Γιάννα. Ο Αποστόλης ήταν νεοφερμένος στην πόλη, γιατί είχε κάνει μεταγραφή από άλλο πανεπιστήμιο. Σπούδαζε στη Νομική, στο τέταρτο έτος. Επειδή η αδελφή του η Κική είχε περάσει αυτό το έτος στην Αρχιτεκτονική Θεσσαλονίκης, τα δύο παιδιά είχαν πλέον δικαίωμα να φοιτούν σε πανεπιστήμιο της ίδιας πόλης. Ο Αποστόλης λοιπόν έκανε αίτηση μεταγραφής στη Νομική Σχολή Θεσσαλονίκης, και έγινε δεκτή. Η Κική έμενε στο σπίτι μιας εύπορης θείας που ήταν μόνη και προθυμοποιήθηκε να τη φιλοξενήσει όσο θα κρατούσαν οι σπουδές της. Η γυναίκα ήθελε απε-

γνωσμένα μια συντροφιά στο τεράστιο, αλλά άδειο σπίτι της. Φυσικά, η πρότασή της αφορούσε και τα δύο παιδιά, ο Αποστόλης όμως προτίμησε να μείνει μόνος του. Όσο για την Κική, αντί να συγκατοικήσει με τον αδελφό της, που την καταπίεζε κατά τη γνώμη της, προτίμησε να μείνει στο σπίτι της θείας τους, που ήταν μια πολύ γλυκιά και συμπαθητική γυναίκα.

Ο Αποστόλης καταγόταν κι αυτός από τις Σέρρες, αλλά ο πατέρας του ήταν στρατιωτικός και υπηρετούσε σε διάφορες πόλεις, όπου τον ακολουθούσε αναγκαστικά όλη η οικογένεια. Τώρα όμως που είχε βγει στη σύνταξη, επέστρεψε στη γενέτειρά του.

Η Γιάννα σπούδαζε εξαρχής στη Νομική Θεσσαλονίκης, αλλά έβγαине με μια άλλη συντροφιά. Φαίνεται όμως ότι το ναυάγιο του ειδυλλίου της με ένα μέλος εκείνης της συντροφιάς την ανάγκασε να απομακρυνθεί και να αναζητήσει καινούργιες παρέες και στέκια. Άλλωστε, η σύνθεση της κάθε παρέας άλλαζε κάθε τόσο είτε με αναχωρήσεις μελών, είτε με καινούργιες αφίξεις, όπως αυτή του Αποστόλη και της Γιάννας.

Οι δύο νεοφερμένοι έγιναν δεκτοί με συμπάθεια από τα μέλη της παρέας. Η Γιάννα μάλιστα, μια πολύ εντυπωσιακή, αισθησιακή και αεράτη κοπέλα, προκάλεσε έναν μικρό... συναγερμό στον αντρικό πληθυσμό, κάτι που της συνέβαινε άλλωστε συχνά και το είχε συνηθίσει. Αλλά και ο Αποστόλης κέρδισε άνετα τις γυναικείες καρδιές με την πληθωρική του προσωπικότητα, το χιούμορ και τον καλόκαρδο, αν και κάπως επιπόλαιο χαρακτήρα του. Ωστόσο, από την πρώτη στιγμή, εκδήλωσαν και οι δύο τις προτιμήσεις τους.

Ο Αποστόλης φερόταν με ιδιαίτερη ευγένεια στη Μάγια. Όποτε μιλούσε η κοπέλα, κρεμόταν από τα χείλη της· κι όποτε ζητούσε κάτι, τσακιζόταν να την εξυπηρετήσει, προλαβαίνοντας μερικές φορές τον Δημήτρη. Φυσικά, δεν άργησε να καταλάβει ότι η Μάγια και ο Δημήτρης είχαν δεσμό και φρόντισε να συγκρατήσει λίγο τον ανυπόκριτο θαυμασμό του, χωρίς όμως και να τον κρύψει εντελώς. Ήταν φανερό πως ήθελε να σιγουρευτεί

ότι η Μάγια είχε καταγράψει το ενδιαφέρον του, κι ας συνδεόταν με άλλον. Ο Αποστόλης δεν ήξερε πόσο δεμένη και ερωτευμένη ήταν με το συμφοιτητή της και θεωρούσε πως είχε το δικαίωμα να δοκιμάσει την τύχη του. Μάντευε, βέβαια, ότι ο ανταγωνισμός θα ήταν σκληρός, γιατί αναγνώριζε τη δύναμη του αντιπάλου του. Ο Δημήτρης ήταν αναμφίβολα ένας πολύ γοητευτικός νέος, αλλά την τελευταία λέξη θα την έλεγε η Μάγια.

Κι ενώ ο Αποστόλης φλέρταρε συστηματικά τη Μάγια, το ίδιο ακριβώς έκανε και η Γιάννα προς τον Δημήτρη. Φυσικά, τα λιγωμένα τους βλέμματα δεν άργησαν να γίνουν αντιληπτά όχι μόνο από τους αποδέκτες τους, αλλά κι από τα υπόλοιπα παιδιά της νεανικής συντροφιάς.

Η Μάγια πείραζε τον Δημήτρη. «Το έχεις ξετρελάνει το κορίτσι!» του έλεγε.

Δεν ήταν η πρώτη φορά που κάποιο αγόρι ή κορίτσι ερωτευόταν τη Μάγια ή τον Δημήτρη αντίστοιχα. Τα δύο παιδιά όμως είχαν αρκετή ωριμότητα και αμοιβαία εμπιστοσύνη ώστε να μην αφήνουν τέτοια γεγονότα να σκιάζουν τον έρωτά τους. Το μικρόβιο της ζήλιας ήταν άγνωστο και στους δύο, και δεν είχαν καμία διάθεση να φθείρουν τη σχέση τους χωρίς να υπάρχει λόγος. Έτσι, όποτε κάποιο τρίτο πρόσωπο προσπαθούσε να διεκδικήσει τον έναν από τους δύο, το αγνοούσαν και συνέχιζαν σαν να μη συνέβαινε τίποτα. Το πολύ πολύ να έκαναν πλάκα ο ένας στον άλλο, όπως συνέβαινε τώρα.

«Εσύ το λες αυτό; Εσύ, που έχεις πάρει τα μυαλά του καημένου του Αποστόλη; Ο άνθρωπος δε βλέπει μπροστά του!» της απαντούσε ο Δημήτρης.

«Και λοιπόν; Μη μου πεις ότι φοβάσαι!»

Ο Δημήτρης την αγκάλιασε από τη μέση και την τράβηξε κοντά του. «Και βέβαια φοβάμαι! Μπορεί να σε κλέψει!» της είπε με ύφος σοβαρό.

«Έτσι λες; Τόση εμπιστοσύνη μού έχεις λοιπόν;» συνέχισε εκείνη το παιχνίδι.

«Ποτέ δεν ξέρεις...»

«Αν είναι έτσι, πρέπει να φοβάμαι κι εγώ τη Γιάννα. Μπορεί να σε κλέψει, και τότε τι θα γίνω;»

«Μα θα τα φτιάξεις με τον Αποστόλη!»

«Καλά λες! Τον είχα ξεχάσει!»

Συνέχισαν έτσι, μέχρι που τους έπιασαν γέλια.

«Μωρό μου...» της είπε με σιγανή φωνή. «Για μένα, δεν υπάρχει άλλη γυναίκα στον κόσμο. Πες μου ότι μ' αγαπάς...»

«Χρειάζεται να σου το πω, βρε μπουμπούνα;»

«Μ' αρέσει να το ακούω».

«Κι εγώ σ' αγαπώ, καρδούλα μου!» του είπε με σιγανή και τρυφερή φωνή. «Είσαι η ζωή μου. Δεν υπάρχει χωρίς εσένα!»

Ο Δημήτρης της έδωσε ένα παθιασμένο φιλί και μετά έμειναν κάμποση ώρα σφιχταγκαλιασμένοι, έχοντας και οι δύο την ίδια ακριβώς αίσθηση. Ήταν πια ένα! Κανείς δεν μπορούσε να μπει ανάμεσά τους. Τίποτα δεν μπορούσε να διεισδύσει στο δικό τους σύμπαν.

Αυτό όμως δεν το ήξερε η Γιάννα. Φυσικά, είχε καταλάβει πολύ γρήγορα ότι ο Δημήτρης λάτρευε τη Μάγια, αλλά τα έντονα ερωτικά αισθήματα που της ενέπνεε αυτό το αγόρι την παραινούν να συνεχίσει την προσπάθειά της. Ίσως χρειαζόταν, όμως, να αλλάξει τακτική. Ίσως χρειαζόταν να φτάσει ακόμα και σε πόλεμο· οπότε, στην περίπτωση αυτή, ένας σύμμαχος θα τη βοηθούσε σημαντικά. Είχε σκεφτεί ήδη ποιος θα μπορούσε να είναι. Το ερώτημα που την απασχολούσε όμως ήταν αν εκείνος θα δεχόταν την πρόταση... συμμαχίας.

Την ίδια ώρα, παρόμοιες σκέψεις έκανε και ο Αποστόλης, καθώς συνειδητοποιούσε πως άρχιζε να ερωτεύεται για τα καλά τη Μάγια. Η γλυκιά μορφή της τον τραβούσε σαν μαγνήτης. Πολλές φορές παρατούσε στη μέση το διάβασμα μόνο και μόνο για να βγει με την παρέα και να απολαύσει την παρουσία της. Φυ-

σικά, αν ήθελε, θα μπορούσε να είχε αποτρέψει αυτή την εξέλιξη όσο ήταν ακόμα καιρός. Δεν το ήθελε όμως...

Καταλάβαινε πως αυτός ο έρωτας κινδύνευε να του γίνει εμμονή, αλλά παραδινόταν χωρίς αντίσταση σ' αυτή τη συναρπαστική και συνάμα σκοτεινή δίνη που απειλούσε να τον καταπιεί.

Βλέποντας ότι δεν υπήρχε καμία ανταπόκριση εκ μέρους της, κυριευόταν από απελπισία, αλλά και μίσος για τον Δημήτρη. Όσο μεγάλωνε η αγάπη του για τη Μάγια, τόσο θέριευε η έχθρα του για τον τυχερό αυτό άνθρωπο που είχε το προνόμιο να είναι ο αγαπημένος της. Κατά βάθος, ο Αποστόλης παραδεχόταν ότι το μίσος αυτό ήταν παράλογο, αλλά του ήταν αδύνατον να τιθασέψει τα θυελλώδη και ανυπότακτα αυτά συναισθήματα που κλυδώνιζαν τη ζωή του τον τελευταίο καιρό.

Ταυτόχρονα, γεννιόταν μέσα του κι ένα έντονο συναισθημα πείσματος και αποφασιστικότητας που αντιμαχόταν την απελπισία και τον έσπρωχνε να γίνει πιο εφευρετικός. Ο Αποστόλης δε σκόπευε να το βάλει κάτω, ακόμα κι αν υποψιαζόταν ότι κινδύνευε να βρεθεί σε τραγικό αδιέξοδο. Όχι. Θα συνέχιζε την προσπάθειά του, μόνο που θα αναζητούσε μια άλλη τακτική. Στον έρωτα και στον πόλεμο όλα επιτρέπονται, σκεφτόταν.

Ήταν Σάββατο βράδυ. Η παρέα είχε πάει για φαγητό σε ένα μικρό κουτούκι που έφτιαχνε καταπληκτικά μύδια και διάφορους άλλους θαλασσινούς μεζέδες ιδανικούς για ουζοκατάλυση. Είχαν τελειώσει από ώρα το φαγητό και τώρα συζητούσαν αν θα το διέλυαν ή θα συνέχιζαν σε κανένα μπαράκι. Οι περισσότεροι νύσταζαν κι έτσι αποφάσισαν να πάνε σπίτι τους. Πρώτοι έφυγαν η Μάγια και ο Δημήτρης. Ο Αποστόλης και η Γιάννα έμειναν τελευταίοι.

«Είσαι για ένα σφηνάκι;» του πρότεινε εκείνη.

«Φύγαμε!» της απάντησε αυθόρμητα.

Την κοίταξε καθώς φορούσε το μπουφάν της για να φύγουν.

Όπως όλοι, είχε καταλάβει κι αυτός ότι η κοπέλα ήταν ερωτευμένη με τον Δημήτρη. Άλλωστε, η Γιάννα δεν έκανε καμία προσπάθεια να το κρύψει. Ο Αποστόλης, πάλι, δε δυσκολευόταν καθόλου να φανταστεί πώς ακριβώς ένιωθε η Γιάννα βλέποντας τον Δημήτρη με τη Μάγια. Και μόνο αυτό αρκούσε για να τον κάνει να τη βλέπει με ξεχωριστή συμπάθεια, όπως συμβαίνει συνήθως στους ομοιοπαθείς. Ειδικά τούτο το βράδυ, που η απελπισία του είχε φτάσει στα ύψη, νόμιζε πως αυτό το κοινό στοιχείο τούς ένωνε σαν μια αόρατη κλωστή. Είχαν ανάγκη ο ένας από τη συμπαράσταση του άλλου.

Στο ίδιο μήκος κύματος βρισκόταν και η Γιάννα. Αυτή τη βραδιά ήταν στις μαύρες της, παρόλο που είχε κατεβάσει κάμποσα ποτηράκια κρασί. Μόνο που αυτό δεν τη βοήθησε καθόλου. Ίσως της έκανε καλό να πει δυο λόγια με τον Αποστόλη, που φαινόταν το ίδιο πεσμένος ψυχολογικά. Τραβούσε κι αυτός το ίδιο ζόρι, σκεφτόταν η κοπέλα καθώς έβγαιναν από την ταβέρνα στην παγωμένη νύχτα. Ήταν τέλη Μαρτίου, αλλά το θερμόμετρο δεν έλεγε να ανεβεί και ο Βαρδάρης σάρωνε κάθε τόσο την πόλη.

Τώρα η Μάγια και ο Δημήτρης θα αγκαλιάζονταν στο ζεστό τους κρεβάτι – σκέψη που έκαναν και οι δύο ταυτόχρονα, αλλά την κράτησε ο καθένας για τον εαυτό του.

Ο Αποστόλης αγκάλιασε προστατευτικά τη Γιάννα από τους ώμους και τράβηξαν αμίλητοι κατά το Φάιν, το μπαράκι που συνήθιζαν να πηγαίνουν για ποτό.

«Γεια μας!» είπε μετά από λίγο η Γιάννα καθώς τσούγκριζαν τα μικροσκοπικά τους ποτήρια.

«Γεια μας», επανέλαβε ο Αποστόλης με μισή καρδιά.

«Κακό πράγμα η καψούρα, αδερφέ μου...»

«Κακό δε θα πει τίποτα! Θάνατος!» συμφώνησε μαζί της ο Αποστόλης.

«Αμάν πια κι αυτή η δικιά σου!» είπε η Γιάννα με ύφος αποδοκιμαστικό – δε χρειαζόταν να προσδιορίσει ποια εννοούσε.

Ο Αποστόλης κούνησε το κεφάλι του. «Έχει μεγάλο κόλλημα

με τον δικό σου». Ούτε εκείνος χρειαζόταν να εξηγήσει σε ποιον αναφερόταν.

«Πολύ μεγάλο».

«Πάρα πολύ μεγάλο», είπε με έμφαση ο Αποστόλης.

«Εγώ έχω φτάσει στα όριά μου», δήλωσε η Γιάννα.

«Αμ εγώ;»

Έμειναν για λίγο αμίλητοι.

«Τι θα κάνουμε, ρε φίλε, μ' αυτή την κατάσταση; Μπορείς να μου πεις;» ρώτησε ξαφνικά η Γιάννα, περνώντας από την απελπισία στην αντεπίθεση. Το ελαφρό τρέμουλο της φωνής της πρόδιδε πως ήταν λίγο μεθυσμένη.

«Δεν ξέρω. Πρέπει να σκεφτούμε κάτι».

Η Γιάννα ήπια μια γουλιά και τον κοίταξε επιφυλακτικά. «Κι αν σου πω ότι έχω σκεφτεί;»

«Μη με κουφαίνεις!»

«Καλά. Αφού δε θέλεις, δε σου λέω».

«Όχι, όχι! Θέλω!» τη διαβεβαίωσε. Μετά, έγειρε συνωμοτικά προς το μέρος της. «Πες μου, σ' ακούω».

Η Γιάννα κοίταξε το ποτήρι της και σούφρωσε τα χείλη. «Αυτοί οι δυο δεν πρόκειται να ξεκολλήσουν ποτέ».

«Δυστυχώς!» Ο Αποστόλης έσκυψε αποκαρδιωμένος το κεφάλι του.

«Εκτός...»

Το κεφάλι του τινάχτηκε και τα μάτια του γούρλωσαν σε μια προσπάθεια να διακρίνει καλύτερα το πρόσωπο της Γιάννας μέσα στο ημίφως που επικρατούσε στο μαγαζί. Ήθελε να σιγουρευτεί ότι η κοπέλα μιλούσε σοβαρά. «Εκτός;»

«Εκτός κι αν αλλάξουμε τα δεδομένα. Με πιάνεις;»

«Καθόλου», ομολόγησε.

Η Γιάννα αναστέναξε. Δεν περίμενε ότι ο Αποστόλης θα καταλάβαινε. Η γυναικεία ψυχολογία ήταν για τους άντρες *terra incognita*, πεδίο εντελώς άγνωστο. Και θα εξακολουθούσε να είναι όσο υπήρχαν άνθρωποι.

«Θα σου εξηγήσω», είπε υπομονετικά και άρχισε να του μιλάει για το σχέδιό της.

Ο Αποστόλης την παρακολουθούσε με ενδιαφέρον και, μερικές φορές, το σατανικό μυαλό της του προκαλούσε δέος. Είναι φοβερό θηλυκό, συμπέρανε στο τέλος. Κανονικά, θα έπρεπε να τη φοβάται. Ευτυχώς που είχαν έναν κοινό σκοπό, σκέφτηκε και ηρέμησε.

«Λοιπόν, τι λες;» τον ρώτησε στο τέλος.

«Μέσα!» είπε ο Αποστόλης και έτεινε το χέρι του.

Η χειραψία τους ήταν ειλικρινά θερμή, όσο και η επιθυμία τους να πετύχει το σχέδιό τους.

Ο Αποστόλης παρήγγειλε κι άλλα δυο σφηνάκια, για να γιορτάσουν τη συμφωνία τους. Λίγο αργότερα, χάρη στο αλκοόλ και στο σχέδιο της Γιάννας, έφευγαν από το μπαράκι με αρκετά βελτιωμένη διάθεση. Και μετά, καθώς ξάπλωναν ο καθένας στο κρύο του κρεβάτι, έκλειναν τα μάτια τους και επέτρεπαν στον εαυτό τους μια λυτρωτική, παρήγορη φαντασίωση με τα ποθητά τους πρόσωπα, κάτι που τους οδήγησε σε βαθύ ύπνο.

Το άλλο πρωί, το πρώτο πράγμα που σκέφτηκε ο Αποστόλης μόλις ξύπνησε ήταν το σχέδιο που είχε καταστρώσει η Γιάννα. Τώρα που το εξέταζε με πιο νηφάλιο μυαλό, δίχως την επίδραση του αλκοόλ, δεν του φαινόταν και τόσο σπουδαίο. Βέβαια, δεν έπαυε να είναι μια ωραία ιδέα, υστερούσε όμως πολύ στο θέμα της εφαρμογής. Όλα αυτά που κουβέντιαζε χθες το βράδυ με τη Γιάννα στο φως της μέρας έδειχναν εντελώς τραβηγμένα από τα μαλλιά.

Ωστόσο, έκανε μια προσπάθεια να σκεφτεί τον τρόπο που θα έβαζαν σε εφαρμογή το σχέδιο. Όσο κι αν έστυψε όμως το κεφάλι του, δε βρήκε κάποια λύση της προκοπής.

Χωρίς να σηκωθεί από το κρεβάτι, πήρε το κινητό του και κάλεσε τη Γιάννα.

«Σε ξυπνάω;» ρώτησε ακούγοντας τη βραχνή φωνή της.

«Μμμ...»

Ο Αποστόλης χαμογέλασε. Ήταν επόμενο να δυσκολεύεται να ξυπνήσει η Γιάννα. Χθες το βράδυ είχε πει με το παραπάνω. Άλλωστε, κι εκείνος ένιωθε το κεφάλι του κάπως βαρύ, παρόλο που είχε πει πολύ λιγότερο.

«Θα έρθεις στο μάθημα;» τη ρώτησε.

«Χλωμό το βλέπω. Το κεφάλι μου πάει να σπάσει».

«Το παράκανες λίγο χθες βράδυ ε;»

«Έλα!»

«Σ' αφήνω τώρα. Θα τα πούμε άλλη ώρα».

«Όχι, όχι... Δεν πειράζει. Πες μου».

«Σκεφτόμουν αυτό που λέγαμε χθες. Το σχέδιό σου».

«Και;»

«Λίγο δύσκολο στην εφαρμογή του, ρε φιλενάδα».

«Έτσι λες;»

«Ωραία και καλά αυτά που σκαρφίστηκες. Πώς θα τα κάνουμε όμως πράξη;»

«Κάτι θα σκεφτούμε».

«Εγώ προσπάθησα· και το μόνο που κατάφερα ήταν να σπάσω το κεφάλι μου».

Την άκουσε να γελάει πνιχτά. «Και σε είχα για έξυπνο παιδί!»

«Ε λοιπόν, είμαι χαζό».

«Καλά...»

«Λοιπόν! Προτείνω να σηκωθείς, να πιεις έναν δυνατό καφέ και να έρθεις στη σχολή να τα πούμε».

«Ανυπομονείς ε;»

«Είμαι περιέργος να δω τι θα κατεβάσει το κεφαλάκι σου».

«Εντάξει λοιπόν! Αλλά θα έρθω για τη δεύτερη ώρα. Αυτή τη στιγμή μού είναι αδύνατον να σηκωθώ».

«Ωραία! Θα σε περιμένω λοιπόν στη σχολή».

Η πρώτη φάση του σχεδίου προέβλεπε μία αυστηρά φιλική συμπεριφορά και των δύο. Η Γιάννα και ο Αποστόλης έπρεπε να

πείσουν τον Δημήτρη και τη Μάγια ότι το είχαν πάρει απόφαση πως δεν επρόκειτο να βγει τίποτα, και είχαν παραιτηθεί από κάθε προσπάθεια. Θα φέρονταν ευγενικά και πολιτισμένα, αποφεύγοντας οποιαδήποτε κίνηση θα μπορούσε να θεωρηθεί φλερτ.

Ο Δημήτρης και η Μάγια δεν άργησαν να το πιστέψουν. Στο ίδιο άλλωστε συμπέρασμα κατέληξαν και τα υπόλοιπα παιδιά της παρέας: το ενδιαφέρον του Αποστόλη και της Γιάννας είχε ξεθυμάνει και τώρα γύριζαν και οι δύο σελίδα. Τελεία και παύλα.

«Πολύ γρήγορα σε ξέχασε ο θαυμαστής σου», είπε μια μέρα ο Δημήτρης στη Μάγια.

«Έχεις δίκιο. Αλλά ούτε η δική σου θαυμάστρια ήταν τόσο σταθερή. Τώρα δείχνει πλήρη αδιαφορία», παρατήρησε η Μάγια.

«Κι έτσι θα αναγκαστώ να συμβιβαστώ μ' εσένα. Τι ατυχία!» την πείραξε.

Η Μάγια του έδωσε μια απαλή γροθιά στο μπράτσο. «Ντροπή σου, παλιάνθρωπε!»

Η μεταστροφή στη συμπεριφορά του Αποστόλη την είχε ανακουφίσει κάπως. Οι άλλοτε επίμονες και άλλοτε ικετευτικές ματιές του είχαν αρχίσει να την κουράζουν και να τη φέρνουν σε δύσκολη θέση. Χίλιες φορές καλύτερα να ερωτευόταν ο Αποστόλης μια κοπέλα διαθέσιμη. Στο κάτω κάτω, του άξιζε να βρει ανταπόκριση, γιατί δεν ήταν ούτε άσχημο ούτε κακό παιδί.

«Μακάρι να βρουν κάποιο ταίρι», είπε σοβαρά στον Δημήτρη.

«Ναι. Είναι συμπαθητικά παιδιά και οι δύο», συμφώνησε κι εκείνος, που έκανε παρόμοιες σκέψεις με τη Μάγια.

«Πράγματι».

«Γιατί δεν τα φτιάχνουν μεταξύ τους να τελειώνουμε;» ρώτησε ο Δημήτρης μεταξύ αστείου και σοβαρού.

«Γιατί αυτά τα πράγματα δε γίνονται προγραμματισμένα. Ή μας προκύπτουν ή δε μας προκύπτουν», απάντησε η κοπέλα και κοίταξε το ρολόι της. «Πρέπει να πηγαίνω», είπε. Πλησίαζε η ώρα για το μάθημα γερμανικών που παρακολουθούσε δυο φορές τη βδομάδα σ' ένα μεγάλο φροντιστήριο ξένων γλωσσών. Ήταν οι

μόνες ώρες που αποχωριζόταν τον Δημήτρη, καθώς εκείνος είχε πάρει την προηγούμενη χρονιά το δίπλωμά του.

Ο Δημήτρης της έδωσε ένα πεταχτό φιλί στα χείλη και τη συνόδεψε μέχρι την πόρτα.

Η Πάννα, όπως το είχε υποσχεθεί, εμφανίστηκε στο αμφιθέατρο για τη δεύτερη ώρα. Μετά το μάθημα, πήγαν με τον Αποστόλη σε μια καφετέρια απ' αυτές που δεν προτιμούσε η παρέα.

Το μαγαζί μοσχοβολούσε βανίλια και καφέ. Τα δυο παιδιά κάθισαν σ' ένα απόμερο τραπέζακι και έδωσαν την παραγγελία τους. Ο Αποστόλης πρόσεξε ότι η κοπέλα είχε μαύρους κύκλους γύρω από τα μάτια της.

«Η οينوποσία σε ασχημαίνει, φιλενάδα!» της είπε.

«Έχω το χάλι μου ε;»

«Δεν είσαι και στις ομορφιές σου...» προσπάθησε να της το φέρει κάπως γλυκά.

«Λοιπόν; Σκέφτηκες τίποτα γι' αυτό που λέγαμε;»

«Όχι. Εσύ;»

«Σκέφτηκα».

«Είμαι όλος αυτιά», δήλωσε ο Αποστόλης και δίπλωσε τα χέρια του στο στήθος.

«Σκέφτηκα να στήσουμε μια ωραία πλεκτάνη. Όπως έκανε ο Ιάγος στον Οθέλλο... Μόνο που εμείς δε θα ενοχοποιήσουμε τη Δεισδαιμόνα, αλλά τον Οθέλλο...» είπε. Έγειρε το κεφάλι της στο πλάι και τον κοίταξε πονηρά. «Πώς σου φαίνεται;»

«Θέλω λεπτομέρειες πριν σου απαντήσω».

«Το σχέδιό μου είναι πολύ απλό, αλλά και πολύ δύσκολο. Χρειαζόμαστε λίγη καλή τύχη».

«Τώρα μάλιστα! Από τύχη, άλλο τίποτα!»

«Έλα, μη γίνεσαι γκαντέμης. Μια ευκαιρία μάς χρειάζεται. Μια ευκαιρία που θα φροντίσουμε να δημιουργηθεί».

«Για συνέχισε...»

Η Πάννα άρχισε να του εξηγεί το σχέδιό της. Το απορημέ-
νο ύφος του Αποστόλη άλλαζε σιγά σιγά και στο τέλος γέμι-
σε θαυμασμό.

«Είσαι σατανική! Σε έχει φοβηθεί το μάτι μου», της είπε.

«Προς το παρόν, εσύ αναλαμβάνεις να μιλήσεις στη Μάγια.
Δε χρειάζεται να επιμείνεις πολύ. Θα πεις αυτά που πρέπει να
πεις μια-δυο φορές και μετά θα περιμένουμε».

«Έτσι λες;»

«Ναι. Πιστεύω ότι αρκεί να ρίξεις το σπόρο της αμφιβολίας».

Ο Αποστόλης έμεινε για λίγο σκεπτικός. «Το σπόρο της αμ-
φιβολίας...» μουρμούρισε κοιτώντας τη με δέος. «Είσαι σατα-
νική! Δε θα ήθελα να σε έχω εχθρό».

Η Πάννα έβαλε τα γέλια. Ύστερα σοβαρεύτηκε και με σι-
γουριά πρόσθεσε: «Πρέπει να ξέρεις ότι ο σπόρος αυτός ριζώ-
νει σχεδόν πάντα...»

«Ας πούμε ότι ριζωσε. Τι θα γίνει μετά;»

«Θα περιμένουμε λίγο και μετά θα προχωρήσουμε στη δεύ-
τερη και κρισιμότερη φάση. Στο μεταξύ, συνεχίζουμε να φερό-
μαστε φιλικά, σαν να μην τρέχει τίποτα».

Ο Αποστόλης έμεινε για λίγο σκεπτικός. «Ας πούμε ότι όλα
πάνε καλά και χωρίζουν. Ποιος μας βεβαιώνει ότι μετά η Μάγια
θα έρθει σ' εμένα και ο Δημήτρης σ' εσένα;»

«Κανείς. Θα το ρισκάρουμε. Θα κάνουμε μια καινούργια προ-
σπάθεια, έχοντας όμως το πεδίο ελεύθερο. Έτσι, αυξάνονται οι
πιθανότητες να καταφέρουμε αυτό που θέλουμε. Και ένας από
τους δυο μας να το καταφέρει, θα είναι επιτυχία».

Κούνησε το κεφάλι του καταφατικά. «Σίγουρα θα έχουμε πε-
ρισσότερες ελπίδες απ' ό,τι έχουμε τώρα...»

«Μα τώρα δεν έχουμε καμία!» του θύμισε. «Αυτοί οι δύο εί-
ναι μπετόν αρμέ».

«Έχεις δίκιο. Αν πετύχει το σχέδιό μας, υπάρχουν πολλές ελ-
πίδες να κερδίσουμε αυτό που θέλουμε», κατέληξε αισιόδοξα.

Όταν λίγο αργότερα χώρισαν και τράβηξαν ο καθένας για το

σπίτι του, τα αισθήματα του Αποστόλη ήταν ανάμεικτα. Από τη μια στενοχωριόταν που συνωμοτούσε για να χωρίσει ένα αγαπημένο ζευγάρι. Θα προτιμούσε να κερδίσει την καρδιά της Μάγιας με το σπαθί του, κάτω από άλλες συνθήκες. Από την άλλη, το πάθος του γι' αυτήν ήταν τόσο δυνατό, που κατέπνιγε κάθε ενδιασμό. Αν δεν την αποκτούσε, στο τέλος θα τρελαινόταν. Έπρεπε να δώσει στον εαυτό του αυτή την ευκαιρία, προτού είναι αργά. Άλλωστε, στον πόλεμο και στον έρωτα επιτρέπονται όλα, κατέληξε.

*Μ*άγια και Αντιγόνη... Δύο γυναίκες
σε τραγικά αδιέξοδα. Δύο γυναίκες
αντιμέτωπες με αμείλικτα διλήμματα.
Δημήτρης, Ηρακλής, Φίλιππος, Αποστόλης... Κάποιοι
ξέρουν να αγαπούν πραγματικά και κάποιοι
άλλοι είναι προδοτές. Ένας μικρόκοσμος
τόσο δικός μας, ζωές σχεδόν παράλληλες
με την καθημερινότητά μας...

Τι έκανε τη Μάγια να νιώσει προδομένη,
να πνίξει βαθιά μέσα της τον μεγαλειώδη έρωτα
που ζούσε με τον Δημήτρη και να χτίσει με λάθος
υλικά τη ζωή της; Πώς θα αντιμετωπίσει τώρα
την υποψία ότι εκείνος μπορεί να ήταν αθώος;

Πώς κατέληξε η Αντιγόνη να συνδέσει
το μέλλον της με έναν άντρα βίαιο που
την ανάγκασε να φύγει από τον τόπο της
κυνηγημένη, αφήνοντας πίσω της όνειρα
και σταδιοδρομία; Πώς θα αντιδράσει
τώρα που κινδυνεύει κυριολεκτικά
η ζωή της; Τελικά, είναι ο έρωτας
λυτρωτής ή μήπως κάποιες φορές
γίνεται τραχύς και βίαιος δυνάστης;

*Ένα μυθιστόρημα που θα σας κάνει να βυθιστείτε
στα πάθη της ανθρώπινης ψυχής και να νιώσετε
την ανάταση του έρωτα, της ανυπόκριτης αγάπης
και της φιλίας, αλλά και την προδοσία, τον εγωισμό
και τη βία που συχνά αποτελούν τους μικρούς
και μεγάλους δυνάστες της ζωής μας.*

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.

ΤΑΤΟΙΟΥ 121, 144 52 ΜΕΤΑΜΟΡΦΩΣΗ ΑΤΤΙΚΗΣ

ΤΗΛ.: 210 28 04 800 • FAX: 210 28 19 550

www.psichogios.gr • e-mail: info@psichogios.gr

ISBN 978-960-496-624-0

ΚΩΔ. ΜΗΧΣΗΣ: 11026

ΔΙΑΒΑΖΩ ΠΕΡΙΣΣΟΤΕΡΟ ΓΙΑΤΙ ΚΑΘΕ ΒΙΒΛΙΟ ΜΕ ΤΑΞΙΔΕΥΕΙ